

Důvěřovat Bohu

v těžké době

Žalmy 120 až 134

Max Billeter

V textu je použit dvojí způsob citace biblických veršů: Jednotlivé Žalmy jsou v záhlaví každé kapitoly vypsány dle kralického překladu, který je také použit u doprovodných citátů veršů. Někdy jsou upraveny dle znění v předloze (německý elberfeldský překlad) a je uvedena poznámka „přel.“. Ve výkladu Žalmů jsou použity oba způsoby citace, druhý však většinou bez poznámky „přel.“.

Přeloženo z německého „Gott vertrauen in schwerer Zeit“

© Beröa-Verlag Zürich 2011
www.beroea.ch

ŠÍŘENÍ PÍSMO SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2012

Obsah

strana

Úvod k Písnním stupňů	4
Krátký prorocký přehled	7

Žalmy 120 až 122

Věřící ostatek v exilu 12

Žalm 120	Soužení světa	13
Žalm 121	Pomoc přichází od Pána	17
Žalm 122	Místo Božího přebývání	21

Žalmy 123 až 125

Věřící ostatek v Jeruzalémě 29

Žalm 123	Koho Pán miluje, toho vychovává	32
Žalm 124	Záchrana	35
Žalm 125	Uvedení do odpočinutí	39

Žalmy 126 až 128

Spojení věřících 42

Žalm 126	Duchovní radost	43
Žalm 127	Velká milost	51
Žalm 128	Vážná odpovědnost	54

Žalmy 129 až 131

Příprava k bohoslužbě 58

Žalm 129	V nepřátelském světě	60
Žalm 130	Vlastní stav	67
Žalm 131	V pokoře přivedeni k odpočinutí	73

Žalmy 132 až 134

Bohoslužba 77

Žalm 132	Místo shromažďování	78
Žalm 133	Pokoj mezi věřícími	91
Žalm 134	Chválení Boha	94

Úvod k Písním stupňů

Co znamená výraz „Píseň stupňů“?

Žalmy 120 až 134 mají všechny nadpis: „Píseň stupňů“. O tomto výrazu přemýšleli už mnozí. Někteří se domnívají, že Izraelité při vystupování k chrámu na každém stupni zpívali takový Žalm. Druzí si myslí, že každý Žalm byl vždy zpíván ve vyšší tónině. Avšak to vše vyvěrá z přemýšlení lidí. Boží slovo nám však nikde nevysvětluje, proč se tyto Žalmy nazývají Písněmi stupňů. Bůh má vždy nějaký úmysl, když nám něco sděluje nebo když nám něco zamlčuje. Ale při čtení těchto 15 Písní stupňů poznáváme duchovní vývoj.

Skládají se z pěti skupin vždy po třech Žalmech. Hlavní myšlenka skupiny je vždy obsažena v prvním z těchto tří Žalmů. Ty druhé dva jsou přidány, aby nám daly více porozumění a další pomoc k odpovídajícímu tématu.

Cena Žalmů

Velkým zaměřením v Knihách Starého zákona je prorocství. To nás možná překvapuje, ale musíme myslet na to, že obsahem celé Bible je osoba – Ježíš Kristus, Boží Syn. Když byl pod inspirací Ducha Svatého psán Starý zákon, Boží Syn ještě nepřišel na zem jako člověk. Proto ukazuje tato část Bible v první řadě prorocky na příchod Mesiáše, a sice ze dvou pohledů: jako trpícího a jako oslaveného (1. Pt 1,11). Přišel před 2000 roky, aby trpěl a zemřel, ale brzy se zjeví podruhé v moci a slávě. Některá místa ve Starém zákoně mluví podrobně o Pánu Ježíši, jako např. Izaiáš 53 nebo Žalm 22. Často jsou to jen jednotlivé verše nebo oddíly, které se na Něho vztahují.

V Žalmech vyjadřovali věřící mužové ve velmi těžkých situacích svůj strach, svou bolest, svou naději a svou důvěru v Boha. Někdy jdou tyto pocity a dojmy nad zkušenost těchto věřících, protože skrze Božího Ducha vyslovovali prorocké výpovědi.

Příkladem je Žalm 22,2: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ David, jenž tento Žalm složil, nebyl nikdy Bohem opuštěn. To je pravda jen o Pánu Ježíši ve třech hodinách tmy.

Tak spočívá největší cena Žalmů v tom, že nám představují Krista. On sám po svém vzkříšení vysvětloval učedníkům také ze Žalmů to, co se Ho týkalo (Lk 24,27.44). Evangelia nám podávají zprávu o tom, co Spasitel činil a učil. Avšak Žalmy nám popisují Jeho pocity, které přitom měl. Bůh nám ve své milosti dovoluje nahlédnout do srdce našeho Pána.

Prorocství Písní stupňů

Písně stupňů nám podávají prorocký pohled na hroznou dobu soudů po vtržení věřících doby milosti. Pak přijde na izraelský národ velké trápení a různé soudy zasáhnou celé lidstvo. I v této těžké době budou lidé – zvláště z izraelského národa – věřit v Boha. Prožijí soužení, jaké do té doby nikdy nebylo, a potom nikdy více nebude (Mt 24,21). Avšak ze soužení vejdou do obdivuhodného království pokoje. Ježíš Kristus se zjeví na zemi k jejich záchraně ve velké moci a slávě. Zřídí své království a uvede věřící po trápení a pronásledování do odpočinku.

Písně stupňů popisují tento přechod od soužení ke slávě. Žalm 126,5 to vyjadřuje takto: „*Ti, kteří se slzami rozsivali, s prozpěvováním žítí budou.*“ V této budoucí době bude Božím cílem shromáždit věřící ze všech pokolení Izraele do Jeruzaléma, aby jim tam požehnal a aby se Mu tam klaněli.

Užitek Písní stupňů pro nás křesťany

I my jako věřící žijeme pod tlakem opovržení a svodů bezbožného světa. Zde by nás Bůh vždy znovu chtěl společně vést na místo, kde Pán Ježíš zaslíbil svou přítomnost. Tam nám žehná a tam se Mu smíme klanět.

Poučení Písní stupňů mají způsobit růst k hlubšímu velebení. Tváří v tvář odporu světa jsme vnitřně připravováni pro chválení Boha,

neboť tlakem, který na nás svět vyvíjí, jsme cvičeni ve víře. I nemocemi a těžkostmi v rodině a v povolání by Bůh chtěl naše srdce utvářet, vést nás blíže k Pánu Ježíši a vyvodit pravé velebení. Velebení je nejvyšší činnost, kterou vykoupený člověk může vykonávat.

Když byl Boží Syn kdysi na zemi, zjevil nám Otce. Ukázal nám lidem, kdo je Bůh Otec: milující, ctící a hledající Otec. Jako křesťanští velebitelé známe Boha jako Otce a máme k Němu vztah. Máme velkou výsadu, že Jej smíme velebit. K tomu by nás Boží Duch chtěl vždy znovu a stále častěji vést. Používá k tomu také Písň stupňů, ačkoli Bůh v té době ještě nebyl zjeven jako Otec. Velebení ve vlastním slova smyslu je společná věc. Přirozeně že se můžeme klanět také osobně. Velebení se zvláštním způsobem rozvíjí, když jsme shromážděni ke jménu Ježíš. Křesťanské velebení je jak v Novém zákoně, tak také v předobrazech Starého zákona téměř vždy ve spojení s Božím lidem.

Učiníme souhrn:

- Bůh nás zkouší těžkostmi v našem životě, abychom se klaněli **častěji a hlouběji**.
- Bůh nás věřící shromažďuje, abychom se Mu klaněli **společně**.

Krátký prorocký přehled

Pro porozumění jednotlivým veršům Písní stupňů je nutné znát budoucí události, které nastanou na zemi po vtržení církve. Proto chceme o této době podat krátký přehled.

Poslední Danielův týden let

Bible mluví o této budoucí době velmi podrobně. Daniel 9 nastiňuje události na zemi od návratu Židů z babylonského exilu až do budoucí doby soužení. Trvání je udáno 70 týdnů let, týden vždy o sedmi letech. 69 týdnů až k prvnímu příchodu Mesiáše se už naplnilo.

Dnešní doba milosti je v biblických proroctvích přecházena. Avšak po vtržení věřících bude následovat poslední, 70. Danielův týden let. Bude trvat rovněž sedm let a dělí se na dvakrát 3½ roku. První polovinu popisuje Pán Ježíš v Matouši 24,4–14 a nazývá ji „*počátky bolesti*“ (8. verš). V této době bude zvěstováno evangelium království (14. verš), které se obrací nejprve k lidem z izraelského národa. Budou vyzýváni, aby činili pokání a aby očekávali Bohem zaslíbeného Krále a Mesiáše. Toto volání uposlechne malá část Židů, která potom tvoří „věřící ostatek“. Pro tyto věřící bude už prvních 3½ roku skutečně těžkých.

V Matouši 24,15–34 mluví Pán o druhé polovině doby soužení. Nazývá ji „*veliké soužení*“ (21. verš). Bude uvedena zvláštní událost: antikrist postaví v chrámu modlu. To je ta ohavnost zpuštění (15. verš). Když věrní Židé uvidí stát tuto sochu na svatém místě (v chrámu), mají ihned utéci do hor. Největší část věřícího ostatku potom bude moci uniknout na poušť a do okolních zemí. Avšak některým se útěk nepodaří. Ti budou muset zůstat v Jeruzalémě a tam nevýslovně trpět.

Politická situace v oné době

Nejprve se antikrist stane králem nad Izraelem. Velká většina lidu jej uzná za hlavu státu. To máme předpověděno v Žalmu 16,4: „*Četné budou bolesti těch, kteří za cizím spěchají.*“ Pán Ježíš o tom mluví ta-

ké: „*Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu mém – zde má na mysli antikrista –, toho přijmete.*“ (Jan 5,43) Ježíš byl jako Kristus lidmi nejen odmítnut, nýbrž dokonce postaven před soud. Tak stál On a Barabáš tehdy před Pilátem. Zástup a jeho vůdcové zavrhlí Pána Ježíše a zvolili Barabáše. Ten je obrazem antikrista, kterého Židé přijmou za svého vůdce. Ten se v Jeruzalémě usídí jako politický vůdce nad Izraelem.

Izraelský lid pak bude mít severního souseda, o kterém zvláště mluví prorok Daniel. Nazývá ho králem severu (Dan 11,40). Ten představuje pro izraelskou zemi velké ohrožení. Jako přímý severní soused bude ve svém jednání politicky podporován jednou ještě severněji stojící mocí. O tom prorokuje Ezechiel: Je to Gog z nejkrajnějšího severu (Ez 38,2). Král severu a Gog jsou u Izaiáše a Jeremiáše souhrnně označeni jako Assyřský nebo král Assur.

Antikrist a Židé se kvůli tomuto silnému ohrožení uchýlí ke smlouvě s ještě vznikajícím evropským mocným blokem (Římská říše), jehož hlavním městem bude Řím. V tomto městě bude nad Evropou vládnout muž, který je ve Zjevení 13,1 nazván „*šelma vystupující z moře*“. Aliance mezi Izraelem a Evropou je popsána v Izaiáši 28,15: „*Říkáte: Učinili jsme smlouvu se smrtí, a s peklem máme srozumění, pomsta rozvodnilá (to je král severu), ač přecházeti bude...*“ Bůh se na tuto smlouvu s vládcem v Římě dívá jako na spojení se smrtí a s šelem. Ale ne všichni Židé se uchýlí k tomuto vládci. V 16. verši dále čteme: „*Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebude kvapiti.*“ Malý zbytek nebude obracet svou důvěru k Římu, nýbrž k úhelnému kamenu, tomu Bohem zaslíbenému Mesiášovi.

Náboženská situace v oné době

Antikrist bude také náboženským vůdcem Židů. Ti sice budou slyšet evangelium království, ale většina lidu je odmítne a bude následovat antikristovo náboženství. Po vtržení zde zůstane také ještě křesťan-

stvo – bez vykoupných. Náboženské struktury a křesťané podle jména zde ještě budou.

Vůdčí křesťanská organizace, tak zvaný Babylon (Zj 17 – 18), bude s antikristem bojovat o náboženskou nadvládu. Tento spor bude uprostřed sedmi let, tedy po 3½ letech, rozhodnut ve prospěch antikrista. Antikrist jako náboženský vůdce židovstva a křesťanstva postaví v chrámu modlu. Tak budou obě náboženství spolu uvedena pod jedno vedení.

V 1. Jana 2,22 čteme: „*Kdo je ten lhář? Není-li ten, kdo zapírá, že by Ježíš nebyl Kristus? Ten jest antikrist, kdo zapírá Otce i Syna.*“ Antikrist odmítá, že Ježíš je Kristus. Jako takový stojí Pán ve vztahu k židovství. Ale antikrist popírá také pravdu o Otci a Synu. Tato pravda je zvláštním znakem křesťanství. Antikrist se tedy pozvedá na náboženského vůdce nad židovstvem a křesťanstvem, když popřel jejich hlavní pravdy, a uvede nové náboženství.

Vždy bylo úmyslem nepřítele, aby různá Boží období spasení promíchal. Příklad nalézáme ve Skutcích apoštolů 16. Služka s prorockým duchem tvrdila, že apoštol a jeho spolupracovníci jsou služebníci Boha nejvyššího. Tím nepřítel spojil křesťanskou službu Pavla s Bohem Nejvyšším. Tak se Bůh kdysi zjevil patriarchovi Abrahamovi (1. M 14,19). Ale křesťané znají Boha jako svého Otce. Dále se nepřítel dnes pokouší smísit období zákona a dobu milosti. Nebo směšuje židovské prvky pozemského Božího lidu (Izraele) s křesťanskými prvky nebeského lidu (Boží církve).

Na začátku 19. století začali bohobojní muži zkoumat Boží slovo, a přitom se zvlášť zaměstnávali proroctvími Starého zákona. Učinili udivující objev, že prorocké výpovědi Starého zákona neobsahují ani slovo o Boží církvi. Tím shledali potvrzené sdělení apoštola Pavla v Efezským 3. On tam totiž prohlašuje, že ve vztahu k Boží církvi obdržel od Boha zjevení tajemství, které bylo lidem dřívějších věků skryto. Když jasně poznali rozdíl mezi Izraelem a Boží církví, porozuměli také vlastnímu charakteru dnešní doby. Žel že tyto rozdíly jsou

dnes opět smazávány. Je to dílo nepřítele, který v budoucnosti spojí židovství s křesťanstvím pod antikristem v jedno náboženství.

Události na konci sedmi let

Krátce před koncem doby soužení vtrhne král severu do Izraele a zvítězí nad ním. Zničí Jeruzalém a potáhne dále do Egypta (Dan 11,40–43). Pak se uplatní politická smlouva s Římem. Evropské mocnosti postaví svá vojska u Armagedonu (Zj 16,16). Kromě toho se uprchlý ostatek vrátí do Jeruzaléma, protože modla bude útokem krále severu zničena. Král severu, jenž se v té době ještě bude zdržovat v Egyptě, uslyší zprávu o vojenských aktivitách, vrátí se a podruhé bude obléhat Jeruzalém. Stany jeho paláce pak budou stát mezi Jeruzalémem a Středozemním mořem /tj. v území Gázy/ (Dan 11,44.45).

V této chvíli Pán Ježíš zasáhne ve prospěch svého lidu. Na jedné straně zničí evropská vojska v Armagedonu a antikrista a římského vládce zaživa uvrhne do jezera ohně (Zj 19,19–21). Na druhé straně se obrátí proti králi severu. To se stane při Jeho zjevení na Olivetské hoře (Zach 14,4). Nejprve se spojí s věřícím ostatkem a pak spolu s nimi bude bojovat proti králi severu a porazí ho. Potom navrátí věřící ostatek ze zmizelých deseti pokolení Izraele do země. Nakonec vpadne do země král nejzazšího severu. Najde však konec na izraelských horách (Ez 38–39).

Pocity ostatku

Žalmy nám nepodávají historický popis těchto budoucích událostí, nýbrž popisují pocity věřícího ostatku v té době. Musíme znát pozadí, abychom správně porozuměli jednotlivým výpovědím v Písniích stupňů.

Písně stupňů vyjadřují pocity věřících Židů, kteří se nalézají na útěku daleko od Jeruzaléma. Popisují také vnitřní trápení těch, kteří zůstanou v Jeruzalémě, a zvláště budou vystaveni špatnosti antikrista.

Čteme také o jejich radosti, když se uprchlí vrátí a opět se s nimi sjednotí.

Tyto Žalmy mluví také o jejich cvičení duše a jejich pokoření se při obrácení se k Bohu. Nakonec nalézáme jejich vnitřní touhu po místě, kde Bůh přebývá, a jejich duchovní růst až k velebení.

Žalmy 120 až 122

Věřící ostatek v exilu

Největší část věřícího ostatku z izraelského lidu uprchne uprostřed doby soužení do sousedních zemí, protože to pro ně v Jeruzalémě bude příliš nebezpečné. Žalmy 120 – 122 nám líčí zkušenosti těchto věrných v cizině. Vyjadřují, jaké tam budou mít ve svých srdcích **trápení**, jak se ukazuje jejich **důvěra v Boha** a jaká **pomoc** se jim dostane.

Použití na nás

Jako věřící křesťané nežijeme v době soužení, nýbrž v době milosti, ale máme co činit s týmž Bohem. K tomu také prožíváme těžkosti, i když nikdy tak veliké, jako budou u budoucího ostatku. V situacích trápení máme rovněž pocity. Proto chceme tyto Žalmy použít na náš život víry, ale přitom budeme dbát na to, že tyto verše nemluví přímo o nás.

Žalm 120

Soužení světa

1. *Píseň stupňů.*
K Hospodinu v soužení svém volal jsem, a vyslyšel mne.
2. *Hospodine, vysvobod' duši mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého.*
3. *Co prospěje, anebo co přidá jazyk lstivý,*
4. *podobný k střelám přeostrým silného, a k uhlí jalovcovému?*
5. *Běda mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a přebývatí v salaších Cedarských.*
6. *Dlouho bydlí duše má mezi těmi, kteří nenávidí pokoje.*
7. *Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.*

Ochrana před nebezpečími světa

Vyhnanému ostatku je naprosto jasné, že je v cizině vystaven velkým nebezpečím od okolních lidí. Proto v 1. verši čteme: „*K Hospodinu v soužení volal jsem, a vyslyšel mne.*“ Tváří v tvář soužení se tito větší utíkají v modlitbě k Bohu.

I my jsme nyní v cizině. Žijeme ve světě, který je nebezpečný, ke kterému ale už nepatříme. Pán Ježíš o svých učednících k Otci řekl: „*Oni jsou na světě.*“ (Jan 17,11) Tak činíme určitou mírou stejné zkušenosti jako tento ostatek v cizině.

Je důležité, abychom nepodceňovali hrozbu světa. Jsme-li si vědomi, jak je pro nás křesťany svět nebezpečný, smíme volat k Pánu. Jak potřebná je každodenní modlitba o ochranu pro nás a naše rodiny! Svým voláním k Pánu vyjadřujeme, že my sami se nemůžeme ochránit. Ani rodiče nemohou ochránit své děti.

Dovětek v 1. verši je krásný: „*A vyslyšel mne.*“ Ačkoli ostatek je v cizině ještě v soužení, říká ve tvaru minulého času: „*Vyslyšel mne.*“ To je řeč víry: Obklopeni nebezpečími světa důvěřujeme Bohu, že

nás ochrání. Věříme slovům Pána Ježíše k Jeho Otci. „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého.*“ (Jan 17,15)

Klam světa

2. verš nám ukazuje, že svět s jeho slibnou stránkou je pro věřícího svod a klam. Rty mluví krásně, ale lžou. Zdání klame. Tím nás Boží slovo varuje, abychom se nenechali od světa – od této společnosti bez Boha – klamat. Někdy si skutečně myslíme, že lidé, kteří Pána Ježíše odmítají, vůbec nejsou tak špatní. Stává se dokonce, že si myslíme, že určití nevěřící jsou lepší než věřící. Možná že pracujeme s nevěřícím kolegou, který je neobyčejně přívětivý a ochotný pomáhat. Zároveň jsme postaveni do shromáždění s bratrem, který je zvláště nepříjemný. Pak lehce přijdeme k závěru: Svět vůbec není tak zlý. Avšak jsme oklamáni. Neboť Bůh posuzuje lidi podle toho, jak si stojí k Jeho Synu. Když Ježíše Krista zavrhnou, vzpírají se proti Bohu. Na to nesmíme zapomínat.

4. verš popisuje konec nevěřících lidí. Podobně se vyjadřuje i Azaf v Žalmu 73. Viděl, jak bezbožní radostně žijí, a záviděl jim, dokud v Boží přítomnosti neviděl jejich konec. O ostrých šípech z tohoto verše je zmínka také v Žalmu 45,6: „*Střely tvé jsou ostré, padati budou od nich před tebou národové.*“ Ostré šípy mluví o budoucím soudu nad světem. Musíme bezbožnou společnost vidět Božíma očima a ne tak, jak se nám často představuje se svými přednostmi. Pak také rozumíme, co Pán Ježíš říká v Janu 12,31: „*Nyní je soud světa tohoto.*“ Rozsudek nad světem je tedy už vysloven a brzy bude vykonán.

Jejich konec je naznačen řeřavým uhlím. To je narážka na jezero ohně. Všichni lidé, kteří odmítají záchranu v Pánu Ježíši, budou jednou v ohnivém jezeru věčně trpět, ať jsou jakkoli přátelští, přívětiví a milí.

Mešech a Cedar

Ostatek pociťuje exil jako těžkou dobu: „*Běda mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a přebývati v salaších Cedarských.*“ (5. verš) Někdy to také tak cítíme. Skutečně se ještě zdržujeme ve světě. Chodíme do školy, vykonáváme práci a máme co činit se svým sousedem. Avšak jako vykoupení se ve světě necítíme dobře.

Mešech a Cedar nám ukazují dvě nebezpečné stránky světa. Není docela jasné, co **Mešech** znamená. Když porovnáme všechna místa Bible, která mluví o Mešech, přijdeme k závěru, že představuje asi odklonění se od Božích zásad, tzn. bezbožnost. To dnes prožíváme dosti často. Společnost, ve které žijeme, se stále více odklání od božských principů. Tak například není dbáno na některá nařízení o manželství a rodině, když lidé nevstoupí do manželství, a přece spolu žijí a mají děti. Protože se musíme ve světě zdržovat, jsme v nebezpečí, že budeme touto bezbožností ovlivněni. Začíná to tím, že zlo kolem sebe už nevidíme jako zlé. Pak jsme ohroženi, že převezmeme bezbožné myšlení světa a následně podle toho také žijeme.

O čem mluví **Cedar**? V Písni písní 1,5 říká nevěsta: „*Jsem černá, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony Šalomounovy.*“ Srovnává černotu s Cedar a půvabné se stanovými závěsy Šalomounovými. Od přirozenosti jsme byli černí, byli jsme „v těle“. Ale vírou v Pána Ježíše jsme se stali půvabnými. Z toho poznáváme, že u Cedar se jedná o tělo, jak se veřejně ukazuje v mravní zkaženosti. I to na nás dnes doléhá. Co zlého se dříve dělo vskrytu, to se dnes v životě ukazuje zcela veřejně.

Dost světa

6. verš vyjadřuje vzdech ostatku, protože má světa dost: „*Dlouho /nebo dle poznámky k elb. překladu: Dosti/ bydlí duše má mezi těmi, kteří nenávidí pokoje.*“ To jsme možná ve škole, v práci nebo při vojenské službě také už pociťovali, když jsme byli takto obklopeni světem. Pak počítáme dny a ptáme se: „Jak dlouho ještě?“ Máme dost vlivů světa.

Snažit se o pokoj

„Já k pokoji, ale když mluvím, oni k boji.“ Tento verš popisuje další zkušenost ostatku v cizině. Chtějí žít se všemi lidmi v pokoji, ale nemohou mlčet o přicházejícím Mesiášovi. Toto svědectví jim přináší odpor lidí.

Stejně tak se i my pokoušíme – pokud na nás je – se všemi lidmi žít v pokoji. Petr to jasně říká: *„A kdo jest, ježto by vám zle učinil, jestliže budete následovníci dobrého?“* (1. Pt 3,13) Ale i my chceme mluvit o našem Spasiteli. Jestliže o Pánu Ježíši vydáváme jasné svědectví, zakoušíme odpor nevěřících lidí. Také o tom mluví Petr, ale dále ukazuje, jak Bůh naše svědectví uznává. *„Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Neboť Duch ten slávy a Boží na vás odpočívá.“* (1. Pt 4,14) Duch Boží nalézá na lidech, kteří se snaží o pokoj a svědčí o Pánu Ježíši, místo odpočinku. Není to zvláštní Boží potvrzení pro jednání, jaké chce Bůh?

Žalm 121

Pomoc přichází od Pána

1. *Píseň stupňů*
Pozdvihuji oči svých k horám, odkud by mi přišla pomoc.
2. *Pomoc má jest od Hospodina, který učinil nebe i zemi.*
3. *Nedopustí, aby se pohnouti měla noha tvá, nedříme strážný tvůj.*
4. *Aj, nedříme, ovšem nespí ten, který ostříhá Izraele.*
5. *Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.*
6. *Nebude bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.*
7. *Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.*
8. *Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.*

Odkud v trápení přijde pomoc?

121. Žalm dává odpověď na otázku: Odkud obdrží věřící za všech dob pravou pomoc proti všem vlivům a nebezpečím světa? „*Pozdvihuji oči svých k horám, odkud přijde má pomoc?*“ V těžkostech hledáme pomoc na všech stranách. Nadějeme se jí od lidí. Možná že se necháme dokonce získat pro určité činnosti proti světu a zkáze v něm s nadějí, že ho budeme moci zlepšit. Avšak tu zakusíme, že jsme svou sílu používali zbytečně.

Pomoc nepřijde ani od hor, ani od lidí. Verš 2 jasně ukazuje: „*Pomoc má jest od Hospodina.*“ Jméno Hospodin mluví o Tom, jenž učinil svému pozemskému lidu v Božím slově zaslíbení, která jistě splní. Tento Bůh dal i nám zaslíbení. Tak například v Římanům 8 čteme: „*Jestliže Bůh je pro nás, kdo proti nám? ... Neboť jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstva, ani přítomné věci, ani budoucí, ani mocnosti, ani vysokost ani hlubokost, ani nějaké jiné stvoření nás nemohou odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši,*

našem Pánu.“ (Řím 8,31.38.39 – přel.) O tato zaslíbení se můžeme opírat v útrapách od světa. Tak obdržíme Boží pomoc skrze Jeho Slovo.

Hospodin, jenž je se svým lidem v pevném vztahu, je také Stvořitel vesmíru. „*Učinil nebe i zemi.*“ To dává věřícímu ostatku jistotu, že On je všemohoucí. Je silnější než svět! Jako křesťané k tomu známe slova Pána Ježíše: „*Na světě máte soužení, ale doufejte, já jsem přemohl svět.*“ (Jan 16,33 – přel.) Na kříži svět porazil. To nás posiluje v těžkostech.

Záleží na jednání

„*Nedopustí, aby se pohnouti měla noha tvá.*“ Věrní Židé poznávají, jak je důležité chození, tzn. praktické jednání. I my chceme každý den ve světě vést takový život, který najde Boží uznání. Nejde tolik o to, co říkáme, nýbrž v prvé řadě o naše chování.

To platí i pro věřící rodiče v jejich úkolu při jejich dětech. Není tolik rozhodující, co dětem říkáme – ačkoli i to musíme činit, nýbrž jak před nimi žijeme. Zachariáš a Alžběta nám zde jsou dobrým příkladem. O nich je řečeno: „*Byli pak oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech přikázáních a spravedlnostech Páně bez úhony.*“ (Lk 1,6)

Když si o někom musíme udělat úsudek, platí rovněž, že nemáme hledět na ústa, nýbrž na nohy: „*Hloupý věří každému slovu, ale opatrný šetří kroku svého.*“ (Příslaví 14,15) Dnes do našich uší vniká tolik zbožných a krásných slov. Ale jak to je s jednáním, s praktickou cestou víry těchto lidí?

Ostatek tedy rozumí, že každodenní život s Bohem je krajně důležitý. V tom důvěřuje Tomu, jenž nedopustí, aby jeho noha zakolísala. Z toho pro sebe odvozujeme: Boží ochrana ve světě závisí také na našem jednání.

Bůh chrání svůj lid

Bůh je Strážce Izraele, který svůj lid ochraňuje a zachovává. Není to obdivuhodná Boží činnost ve prospěch Jeho lidu? Juda Ho označuje za Toho, „*který mocen jest zachovati vás bez úrazu /klopýtnutí/*“ (Judy 24).

„*Nedřímá.*“ Ostatek musí v cizině dlouho vytrvat. Bůh zdánlivě nezasahuje. Avšak oni vědí: Strážce Izraele nespí! I naše trpělivost je někdy vystavena zkoušce. Možná že jsme v nějaké zkoušce a myslíme si: Teď už je toho dost. Avšak Bůh nereaguje. Jak je krásné, když Mu pak přesto důvěřujeme! I když ještě nejedná, přece nespí, nýbrž má o nás opravdový zájem.

„*Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.*“ Stín neodebírá horko, avšak přece je mírní. Tak zakoušíme zmírnění ve zkoušce, když důvěřujeme Bohu.

Cesta víry

„*Nebude bíti na tě slunce,*“ tady jde o horko – „*ani měsíc v noci,*“ tady jde o chlad. Horko a chlad jsou dvě nebezpečí pro věřící ve světě.

Přirozený člověk je založen blouznivě. Na to nám ukazuje **horko**. Místo abychom byli duchovní, můžeme být duševní, tj. naprosto opření o city. Z toho vyvstává nestřídmý křesťanský život. **Chladno** naproti tomu mluví o chladném racionalismu. To jsou rozumové závěry na Bohu nezávislých lidí. I jako křesťané můžeme jednat čistě dle rozumu. Ale cesta víry leží přesně mezi tím. Je to cesta ve střídme, ale hluboké důvěře v jasné a prosté výpovědi Božího slova.

„*Ostříhati bude duše tvé.*“ Duše zde představuje naše pocity. Bůh je chrání, aby nám ani horko ani chlad světa něčím neuškodily.

Vyjítí ze zkoušky a vejítí do království

„*Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš.*“ Zde jde o vyjítí ze soužení a o vejítí do požehnání tisíciletého království. Na to čekají věrní Židé v cizině. Nevědí, jak dlouho ještě budou těž-

kosti trvat, ale Bůh jim zaslibuje, že je ochrání až do konce doby soužení a následně je uvede do radosti království pokoje.

Každá zkouška, kterou Bůh na nás vloží, je časově omezena, neboť On nás nepokouší nad naši možnost. Ne, On s pokušením vytvoří také východisko (1. Kor 10,13). V jedné písni zpíváme: „Zima přejde v jaro, vzejde nový čas.“ Na to nechtějme zapomínat. Někdy jsou časy těžké, ale Pán jejich trvání přesně odměřil.

Jsme krátce před příchodem Pána Ježíše, aby nás vzal k sobě. Pak budou všechny naše zkoušky provždy u konce. Někdy Pán ukončuje těžkost už v nynějším životě a následuje klidné období. Když se v Efezským 6,13 mluví o „zlém dnu“, tu je to na jedné straně náš celý život, ale na druhé straně také zvláštní doby, v nichž nás nepřítel zvláště napadá. Takový zlý den je od Boha přesně odměřen.

Podle 2. Petra 1,11 nám nakonec *„hojné způsobeno bude vjití k věčnému království Pána našeho a spasitele Ježíše Krista“*. Toto místo Bible se týká nás křesťanů přímo. My všichni vejdemo do nebeské části království. Pán Ježíš ji nazývá královstvím Otce (Mt 13,43). Přitom se zde jedná o otázku, zda naše vejítí bude bohaté nebo skromné. To závisí na naší věrnosti a má to co činit s odměnou.

Žalm 122

Místo Božího přebývání

1. *Píseň stupňů, Davidova.*
Veselím se z toho, že mi říkáno bývá. Pojdme do domu Hospodina,
2. *a že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.*
3. *Již je Jeruzalém ušlechtilé vystaven a jako v město k sobě ve-spolek připojen.*
4. *Do něhož vstupují pokolení, pokolení Hospodina, k svědectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo.*
5. *Nebo tam jsou postaveny stolice soudu, stolice domu Davido-va.*
6. *Žádejte pokoje Jeruzalému, řkouce: Děj se pokojně těm, kteří tě milují.*
7. *Budiž pokoj v předhradí tvém, a upokojení na palácích tvých.*
8. *Pro bratří své a přátele své žádati budu pokoje tobě.*
9. *Pro dům Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.*

Touha po místě Božího přebývání

Věřící Židé v cizině myslí mnoho na Jeruzalém. Ačkoli jsou zahnáni, vědí ve svých srdcích, že Jeruzalém je to místo, kde Bůh chce přebývat. Touží po tomto místě. Už Daniel se kdysi v exilu třikrát denně modlil u oken otevřených k Jeruzalému (Dan 6,11). V Žalmu 137,1 je napsáno: „*Při řekách Babylonských tam jsme sedávali, a plakávali, rozpomínajíce se na Sion.*“ To je pevný bod těchto věrných: Sion nebo Jeruzalém, místo, kde kdysi stál Boží chrám.

Co znamená město Jeruzalém a chrám pro nás křesťany?

- Město Jeruzalém mluví na jedné straně o naší budoucnosti v nebi, o nebeském Jeruzalému (Žid 12,22). Chrám se svými komůrkami kolem je slabým poukazem na dům Otce, ve kterém je

mnoho přibytků (Jan 14,2). Tak jako Židé v cizině toužili po Jeruzalému, tak se těšíme my na svoji budoucnost v nebi.

- Na druhé straně ukazuje město Jeruzalém a chrám na místo shromažďování věřících. Jeruzalém byl pro Izraelity zeměpisným místem, které vždy znovu vyhledávali. Pro nás křesťany je naproti tomu shromáždění jako církev místem, na kterém jsou drženy a uskutečňovány biblické zásady pro místní shromáždění. Tak tomu je všude, kde dva nebo tři jsou shromážděni ve jménu Pána Ježíše a kde On je uprostřed (Mt 18,20). V době našeho života v tomto zlém světě je také místo shromažďování k Pánu Ježíši pro nás pevný bod. Jdeme do školy nebo do práce, vykonáváme svou práci v domácnosti a jsme obklopeni nevěřícími lidmi. Ale smíme vždy znovu jít společně k Pánu Ježíši. Toužíme ve shonu všedních dnů po shromáždění, kde On je uprostřed?

Město a Boží chrám

Jeruzalém jako město je obrazem **správy** podle Boha. Církev je ve svém celkovém pohledu ve Zjevení 21 představena jako město. Tak v tisíciletém království bude vykonávat úlohu správy (Zj 21,9–27). Avšak už nyní musí být ve shromáždění jako církvi prováděna správa podle Boha. To zahrnuje udržování oddělení od světa (městská zeď) a přijímání do obcenství a v závažném případě i vyloučení z obcenství u stolu Páně (brány).

Chrám je místo Boží svatosti. Tak je i místní shromáždění považováno za Boží svatý chrám (1. Kor 3,16.17).

Pojďme do domu Hospodinova

„*Radoval jsem se.*“ Tento Žalm byl napsán Davidem. Avšak zde mluví někdo větší než David, který je jen Jeho obrazem. Je to Pán Ježíš, který se v tomto Žalmu třikrát chápe slova (1., 8. a 9. verš). V 1. verši se raduje, když je v našem srdci touha po místě, kde zaslíbil svoji přítomnost.

Na své individuální cestě víry stojíme osobně v odpovědnosti před Pánem. Ale při shromáždění jako církve se jedná o kolektivní cestu věřících. Jeden druhému říkáme: „**Pojďme do domu Hospodinova.**“

Ostatek v cizině je daleko od Božího chrámu. Vědí, že tam vede dlouhá cesta. Avšak činí rozhodnutí: „**Pojďme do domu Hospodinova.**“ V určitém smyslu je to také pravda i o nás, zvláště o mladých věřících. Musejí ujít nějakou cestu, než s přesvědčením srdce zůstanou na tom vzácném místě shromažďování.

Začíná to tím, že poznají biblickou pravdu o shromáždění, osobně si ji přivlastní a snaží se ji uskutečnit. Pak jsou – v těch někdy obtížných situacích v místním shromáždění – zkušení a upevnění na společné cestě věřících, která je podle Boha.

Naše nohy budou stát v tvých branách

V 1. verši mluví Pán Ježíš, ve 2. verši věřící ostatek. Z toho, co zde říkají, se chceme naučit čtyřem bodům:

- „**Naše nohy budou stát v tvých branách, Jeruzaléme!**“ Slovo „naše“ ještě jednou zdůrazňuje, že zde jde o společnou cestu věřících.
- „**Naše nohy budou stát v tvých branách, Jeruzaléme!**“ Vírou musíme svou nohu položit na pravdu o shromažďování církve. To znamená, že ji pro sebe proměníme v praxi. Biblické pravdě rozumíme správně teprve tehdy, když ji také uskutečňujeme. Nikdo nemůže skutečně pochopit, co znamená lámání chleba, dokud se ho sám neúčastní. V uskutečňování teprve zakoušíme něco z ceny společné cesty věřících podle Božího slova. Petr ukazuje na tuto skutečnost, když píše o utvrzení (upevnění), zmocnění (posilnění) a upevnění (založení). Skrze Slovo jsme **upevnění**, skrze Ducha **posilnění** a v praktickém uskutečnění **založení** (1. Pt 5,10).
- „**Naše nohy budou stát v tvých branách, Jeruzaléme!**“ Tito Židé **vírou** pevně drží, že v budoucí době budou stát v Jeruzalémě. Jako křesťané uskutečňujeme v přítomné době vírou shromažďování jako církve.

- „*Naše nohy budou stát v tvých branách, Jeruzaléme!*“ Brány slouží k tomu, aby lidi vpustily dovnitř. To je vzácné. K místu shromažďování lidi rádi vpouštíme. Radujeme se, když jim můžeme říkat: Čiňte pokání, věřte ve jméno a dílo Pána Ježíše a plňte ze srdce přání Pána: „*To čiňte na mou památku!*“ To jsou brány ve zdech, aby lidi vpustily a ve velmi smutném případě také vyváděly ven.

Vystavěné a pevně v sobě uzavřené město

Popis Jeruzaléma dává další poukazy na shromažďování církve. Je to místo, kde dochází k **budování**. Pavel v 1. Korintským 3 připouští také možnost, že někdo působí kazivě. Zde si položíme otázku: Přispíváme svou činností a svým chováním k budování nebo ke kažení místního shromáždění?

Co znamená výraz „*pevně v sobě uzavřené*“? Zásady shromažďování jako církve nalézáme v Božím slově. K tomu nepotřebujeme světlo z vnějšku, od světa. Důležitým předobrazem církve je Boží příbytek, stánek na poušti. Nebylo tam ani jedno okno, žádný paprsek světla z vnějšku nepronikal do stánku shromáždění. Přesto bylo uvnitř naprosto jasno, protože svícen šířil světlo. Je to obraz Božího Ducha, jenž nám dává porozumění. Pro shromažďování církve skutečně nepotřebujeme světlo z vnějšku – od světa, od teologie nebo filozofie. Mysleme na to: Světlo z vnějšku je tma.

Jan připomíná dětem ve víře Ducha Svatého: „**Vy** pak máte pomazání od Svatého, a znáte všechno... Ale pomazání to, kteréž jste vzali od něho, ve vás zůstává, aniž potřebujete, aby kdo učil vás.“ (1. Jana 2,20.27) Zde Jan nemluví o „někom“, kdo obdržel od Pána nějaký dar, aby Boží slovo kladl před srdce, nýbrž o „někom“ ze světa, jenž nás chce o křesťanském životě poučovat lidskými myšlenkami. To by bylo světlo zvenku, které nepotřebujeme.

Pokolení Hospodinova

„*Do něhož vstupují pokolení, pokolení Hospodinova.*“ Nyní ostatek, který se skládá jen ze dvou pokolení – Juda a Benjamin, myslí na celý izraelský národ. To je vždy znamení věrných: Mají srdce pro celý Boží lid. To platí i dnes pro společnou cestu věřících. Když jsme shromáždění, abychom lámali chléb, pak myslíme na to, že tento **jeden** chléb mluví o všech vykoupených, kteří v této chvíli žijí na zemi. „*Poněvadž jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme.*“ (1. Kor 10,17) Zde ve víře do svých srdcí zahrnujeme všechny Boží děti.

„*K svědectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo!*“ I v době milosti je na zemi jedno společné svědectví. Když dva nebo tři jsou shromážděni ke jménu Pána Ježíše a On je podle svého zaslíbení uprostřed, tu je to svědectví nebo ukázání Jeho církve. V pokoře to chtějme pevně držet. Toto společné svědectví, které vydáváme uskutečňováním biblických myšlenek o shromažďování církve, má být ke cti Pána. V posledním verši 120. Žalmu jsme našli osobní svědectví, zde jde o společné. Obojí má v našem životě své místo.

Jeruzalém je místo, kde je chváleno Hospodinovo jméno. Tak nám shromáždění k lámání chleba skýtá příležitost, abychom našeho Boha a Otce a našeho Pána Ježíše Krista chválili a klaněli se Mu. To je ten první a nejdůležitější úkol místního shromáždění.

Trůny soudu

V Jeruzalémě stojí trůny soudu. I místo shromažďování ke jménu Pána Ježíše je místem soudu. Jak tomu máme rozumět? Jasný poukaz na to nalézáme v Židům 13,11–13. Těla obětí za hřích byla pálena vně tábora. Pálení ukazuje na soud. „*Proto i Ježíš ... vně za branou trpěl,*“ totiž na Golgotě, na místě soudu nad hříchem. „*Vyjděme tedy k němu ven ze stanů, pohanění jeho nesouce.*“ Když vyjdeme k Němu ven, když se shromažďujeme k Němu, abychom přinášeli oběť chvály, pak se nalézáme na místě soudu nad hříchem. To má v praxi dvě pojetí:

- V 1. Korintským 11 jsme vyzváni, abychom se před jídlem na Jeho památku sami soudili. Když se shromažďujeme k Pánu Ježíši, je třeba, abychom se vždy osobně zkoušeli a odsuzovali všechno, co neodpovídá Jeho svatosti.
- V 1. Korintským 5 jsme poučováni o společném odsuzování zjevného hříchu ve shromáždění. Zlo – ať je v učení nebo mravní – nesmí být na tomto místě trpěno. Přitom nesmíme zapomínat, že jde o „trůny Davidovy“. David je obrazem Pána Ježíše. Místní shromáždění má od Boha autoritu svazovat a rozsvazovat (Mt 18,18). Ale tuto autoritu smí vykonávat jen v podřízenosti Pánu. V místním shromáždění nemůžeme jednat podle vlastní libovůle, nýbrž musíme rozhodovat v závislosti na Pánu a podle zásad Božího slova.

Chrám, dům modlitby

Bůh říká: „*Dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů.*“ (Iz 56,7) Také shromáždění je dům modlitby (1. Tim 2). Tam se shromažďujeme, abychom se společně modlili.

*„Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterouž by koli prosili, stane se jim od Otce mého nebeského. Neboť kdekoli shromáždí se dva neb tři ve jménu **mém**, tu jsem já uprostřed nich.“* (Mt 18,19.20) Nechtějme modlitebnímu shromáždění přičítat malý význam, nýbrž pravidelně je vyhledávejme. Neboť Pán dal pro modlitby shromáždění zvláštní zaslíbení o vyslyšení.

Verše 6 a 7 nám představují čtyři konkrétní předměty modlitby:

- „*Žádejte pokoje Jeruzalému!*“ To odpovídá prosbě o pokoj v místním shromáždění. Chtějme přitom pevně držet: Neexistuje žádný opravdový pokoj na úkor pravdy. Ale bez pokoje není také žádného opravdového požehnání! Jak důležitá je tedy modlitba o pokoj podle Boha mezi věřícími.
- „*Děj se pokojně těm, kteří tě milují!*“ To je přímluva za jednotlivé Boží děti. Zde myslíme na jejich vnější i vnitřní blaho. Vykoupení

jsou zde charakterizováni jako takoví, kteří milují Pána. To je charakter věřících. K tomu milují místo shromažďování.

- „*Budiž pokoj v tvých opevněních!*“ To jsou zdi města Jeruzaléma. Když se shromažďujeme ke jménu Pána Ježíše, je potřebná také „duchovní zed“.

Jde o oddělení od zlého, o obranu proti vlivům světa. To je naprosto nutné. Nepřítel se vždy znovu pokouší tato opevnění zkažit, aby mohl uvést zlé a falešné věci. Proto se musíme za tato „opevnění“ modlit. Ale nejsou tu sama pro sebe, nýbrž na ochranu paláců.

- „*Bezpečný pokoj v tvých palácích!*“ Paláce jsou obrazem sláv Pána Ježíše, jimiž se během shromáždění zaměstnáváme.

To je ten hlavní bod, když se k Němu shromažďujeme: Bůh by chtěl Pána Ježíše učinit velkým v našich srdcích. Modleme se za to, abychom na společné cestě věřících vždy znovu dostávali mocný dojem o slávě našeho Vykupitele!

Blaho bratří a sester

Pán se ještě jednou chápe slova. V 8. verši mluví o bratrech, v 9. verši ale o Bohu.

„*Kvůli bratrům svým a společníkům svým řeknu: Pokoj buď v tobě!*“ Pán Ježíš se nestydí nazývat nás svými bratry (Žid 2,11.12). Přeje si, aby se nám dařilo dobře.

S takovými, kteří chtějí uskutečňovat naučení v Žalmech 120 až 122, se Pán Ježíš zcela prakticky činí zajedno. To činil vždy. „*Svatým, kteří jsou na zemi, a slavným jsi řekl: V nich je všechno moje zalíbení.*“ (Žalm 16,3 – přel.) Raduje se z věřících, kteří vedou svůj život ve věrnosti, v Boží bázni a v důvěře v Jeho milost.

Připojil se kdysi k lidem, kteří činili pravé pokání a nechali se Janem pokřtít. Ještě dnes se spojuje s lidmi, kteří ukazují pravou ochotu k pokání. Myslíme nejprve na své obrácení. Když jsme sklonili svá kolena a činili pokání, Spasitel nás viděl a položil na to svoji pečeť, když nám dal nový život a Ducha Božího. Ale pak následuje každodenní

život víry. Nyní je důležité, abychom zachovali tento kající postoj srdce. Vždy – jako mladí, uprostřed života, i také po dlouhém životě co křesťanů – bychom měli být připraveni pokořit se kvůli svému selhání a dát věci s Pánem do pořádku. K tomu se přiznává. Ale protiví se pyšnému. V Bibli třikrát čteme: *„Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.“*

Dům Hospodinův

Na závěr je poukázáno na vrchol shromáždění. V první řadě totiž nejde o nás, nýbrž o Boha. Ani naše požehnání, ani naše radost nestojí v popředí. Je to dům našeho Boha. Na tomto místě jde nejprve o Jeho nároky. To vyjadřuje Pán Ježíš skrze Davida: *„Pro dům Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.“* Když jsme porozuměli tomuto pohledu na shromáždění věřících, dostáváme k němu správný postoj. Na tom spočívá velké požehnání.

Žalmy 123 až 125

Věřící ostatek v Jeruzalémě

Žalmy 120 až 122 nám popisují pocity Židů, kteří uprostřed 70. Danielova týdne let uprchli z izraelské země a zdržují se v cizině. Tam touží po Jeruzalému, stojíce krátce před svým opětovným návratem. Žalmy 123 až 125 ukazují pocity malého ostatku, který musí zůstat v Jeruzalémě.

Ve Zjevení 12 jsou tyto dvě skupiny věrných Židů rovněž jasně rozlišeny. V 5. verši se mluví o ženě, obrazu Izraele: „*I porodila syna pacholíka.*“ To je narození Pána Ježíše před 2000 roky. Avšak pak je ihned poukázáno na Jeho budoucí vládu: „... *který má spravovati všecky národy prutem železným.*“ Poslední výrok v 5. verši se vztahuje na Jeho nanebevstoupení po vykonaném díle vykoupení: „*I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.*“ Doba milosti je přeskočena a ihned je navázáno na budoucí události: „*A žena utekla na poušť, kde měla místo od Boha připravené, aby ji tam živilí za dnů tisíc dvě stě a šedesát.*“ To je ta velká část ostatku, která může uprchnout. K tomu se vztahují verše 13 a 14: „*A když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka. Ale dána jsou té ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváře hada na poušť, na místo své, kde by ji živilí do času a časů, a do půl času /to je 3½ roku/.*“

Poněvadž antikrist, popuzovaný satanem, už dále nemůže sužovat ty, kteří uprchli, jedná zvláště krutě s věřícími, kteří zůstali: „*I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými ze semene jejího, kteří ostříhají přikázání Božích, a mají svědectví Ježíšovo.*“ (17. verš) To je ostatek, který musí zůstat v Jeruzalémě.

Ve Zjevení 11 představují tento ostatek v Jeruzalémě „*dva svědkové*“. Ti budou za těžkého soužení po dobu 3½ let svědčit o Bohu.

Na konci této doby napadne král severu izraelskou zemi a město Jeruzalém. Ostatek bude následkem toho konfrontován se dvěma nebezpečími:

- s pronásledováním od antikrista a
- s vojenským útokem krále severu.

Hlavní body v těchto Žalmech

Žalm 123 nám líčí toto velké **soužení**, ve kterém mnoho z nich bude zabito. Židé v cizině zakoušejí soužení (Žalm 120,1), Židé v Jeruzalémě naproti tomu těžké soužení. Jejich situace je mnohem nebezpečnější. Žalm 124 popisuje, jak v tomto trápení zakoušejí **Boží záchranu**. V Žalmu 125 konečně nalézáme **odpočinek**.

Použití na nás

Také my zakoušíme někdy velké **soužení**. Pavel o tom píše ve 2. Korintským 4,8–10: *„Když ze všech stran úzkost míváme, ale nebýváme cele potlačeni; býváme vrtkáni, ale nebýváme docela zvrtkáni; proti-venství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.“* V našem životě co křesťanů jsou situace, v nichž *„ze všech stran úzkost míváme“*.

Avšak budeme z těchto těžkostí zachráněni. *„Naše občanství je v nebesích, odkud také očekáváme Pána Ježíše Krista jako Spasitele, který promění naše tělo nízkosti k podobnosti s jeho tělem slávy, podle působivé síly, kterou může i všechny věci sobě poddat.“* (Fil 3,20.21 – přel.)

Vtržení bude naší **záchranou**. Pán Ježíš přijde a vezme nás ze všeho, co nás zde na zemi souží. Jako náš Spasitel promění naše slabé tělo. Avšak důraz v Epištole Filipským leží na skutečnosti, že nás zachrání z těžkostí zde a uvede do slávy.

Tam nás očekává **odpočinek**. „*Poněvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo těm, kteří vás sužují, soužením, vám pak, kteří úzkost trpíte, odpočinutím s námi.*“ (2. Tes 1,6.7)

Tímto způsobem smíme použít Žalmy 123 až 125 na nás.

Žalm 123

Koho Pán miluje, toho vychovává

1. *Píseň stupňů*
K tobě pozdvihuji oči svých, ó ty, který na nebesích přebýváš.
2. *Aj hle, jako oči služebníků k rukám pánů jejich, jako oči služky k rukám paní její: tak oči naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smiloval nad námi.*
3. *Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, neboť jsme již příliš potupou nasyceni.*
4. *Již jest příliš nasycena duše naše posměšky bezbožných, a potupou pyšných.*

Odkud přijde pomoc?

Věřící v Jeruzalémě pozdvihují své oči k Tomu, jenž trůní v nebi. Ve svém trápení nenalézají vůbec žádnou pomoc na zemi. Nemohou hledět k horám, neboť útěk není možný. Nemohou hledět k Jeruzalému, neboť tam vládne antikrist.

Znáš takové situace? Jsi ve velkém vnitřním trápení a žádný člověk ti už nemůže pomoci. Tady zbývá už jen pohled nahoru, k Bohu v nebi.

Trápení činí závislým

Ostatek obrací svou důvěru k Bohu. V krajní nouzi se učí být na Bohu stále závislým. „*Jako oči služebníků k rukám pánů jejich, jako oči služky k rukám paní její: tak oči naše k Hospodinu Bohu našemu.*“

Někdy přesně víme, co chceme. Děláme své plány až na deset let dopředu a myslíme si: To všechno dokážeme. Avšak v těžkostech se učíme, že vlastní myšlenky, vlastní činnost a všechna vlastní síla nejsou k ničemu. Zde se učíme žít v závislosti na Bohu ze dne na den. Obracíme své oči k ruce našeho Pána, abychom pro každý krok od Něho obdrželi směrnice. To je důvod, proč zakoušíme v životě trá-

pení. Jinak bychom si mysleli: Dokážeme to sami. Avšak Bůh chce, abychom žili v závislosti na Něm.

Pán je „náš Bůh“

Věrní Židé pevně drží, že Bůh, který tróní v nebesích, je jejich Bůh. Proto Ho také tak nazývají. On je Bůh Izraele, Bůh věrných Židů.

I my se nikdy nevzdávejme této důvěry. Nemůžeme rozumět všemu, co na nás Bůh vzkládá jako zkoušky. Pak se nepřítel pokouší otrást naši důvěru v Boha. Ale i když nerozumíme Božímu jednání s námi, chtějme vytrvat se skladatelkou písně, která to vyjadřuje takto:

*I kdybych vůbec neviděl,
jak se všechno má stát,
v Tvé blízkosti chci zůstat
a s vírou vytrvat.*

Tuto důvěru vidíme dokonale u Pána Ježíše, jenž v těch nejtěžších hodinách svého života řekl: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ V nejhlubším trápení svého srdce se Ježíš Kristus nevzdal důvěry ve svého Boha, ačkoli Ten Jej musel opustit kvůli našim hříchům.

Je to milost, když Bůh pomáhá

Opovržení Židé v Jeruzalémě poznávají, že si od Boha nic nezasloužili. Vědí, že Jeho pomoc závisí jen na Jeho milosti. Proto volají: „*Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi!*“

Tomu se smíme naučit i my. Někdy si myslíme, že nám něco náleží. Možná že chodíme už deset let pravidelně do shromáždění nebo už dlouhou dobu šíříme evangelium a myslíme si, že proto je nám Bůh něco dlužen. Že nás za to nyní má odměnit. Ale nic jsme si nezasloužili. Když nám v těžkostech přijde na pomoc, je to jen milost. Bůh by chtěl, abychom se ve zkoušce učili opírat se jen o Jeho milost a nic se už nedomýšleli o sobě.

Soužení ze dvou stran

Ostatek je na jedné straně vystaven „*posměchu bezbožných*“. To je Assyřský, král severu se svým vojskem. Bezstarostný znamená také pyšný. Tak je Assyřský vícekrát v Bibli nazván. Ve 2. Královské 19,28 o něm Bůh mluví prorocky: „*Poněvadž jsi se rozzlobil proti mně, a tvé vzpouzení přišlo v uši mé.*“ Věrní, kteří jsou ještě v Jeruzalémě, zakoušejí ohrožení od krále severu, stejně jako od nevěřících Židů, kteří následují antikrista. Neboť Assyřský vpadne se svou armádou do Jeruzaléma a zničí město. To má také pro ostatek za následek těžké soužení.

Na druhé straně jsou ohrožováni „*potupou pyšných*“. To je antikrist a jeho přívrženci, kteří přijmou znamení šelmy (Zj 13,16.17). Ti pronásledují věřící Židy, protože se vzpírají nosit toto znamení (Zj 20,4).

V tomto Žalmu nehledí Židé zpět na trápení, nýbrž nalézají se uprostřed něho. To je velký rozdíl. Když hledíme zpět na těžké dny, myslíme na své pocity a zároveň i na pomoc, kterou jsme od Boha obdrželi. Ale nemáme zapomínat, jak nám bylo, když jsme vězeli uprostřed trápení. To jasně ukazuje Pavel ve 2. Korintským 1. Nejprve mluví – s pohledem zpět na těžkosti – o Boží pomoci. Mluví o Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista, a nazývá Ho Otcem slitování a Bohem vší útěchy, který nám pomáhá a zachraňuje ze všech soužení (verše 3–7). Avšak pak popisuje své pocity, když on a jeho spolupracovníci byli v trápení: Byli pokoušeni „*nad míru*“, takže „*i o životě svém byli pochybili*“ (8. verš). To druhé mluví o zkušenostech a dojmech v Žalmu 123.

Žalm 124

Záchrana

1. *Píseň stupňů, Davidova.*
Byť Hospodina s námi nebylo, rciž nyní, Izraeli,
2. *Byť Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám:*
3. *Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hněvu svého proti nám;*
4. *Tehdáž by nás byly přikvačily vody, proud zachvátil by byl duši naši;*
5. *Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté.*
6. *Požehnaný Hospodin, který nás nevydal v loupež zubům jejich.*
7. *Duše naše jako ptáče znikla osídla ptáčníků; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme.*
8. *Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi.*

Bůh je pro nás

V tomto Žalmu se souženým Židům v Jeruzalémě dostává v trápení Boží pomoci: Nejprve poznávají, že Bůh je pro ně. Proto je jejich nepřátelé nemohou přemoci. Pak zakoušejí, že Hospodin jim pomáhá v nouzi.

„Byť Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám.“ Tím ostatek vyjadřuje, že stojí na Boží straně. To je důvod, proč je Istivé a mocné útoky nepřátel nemohou přemoci.

Jako znovuzrození křesťané víme: *„Jestliže je Bůh pro nás, kdo proti nám?“* (Řím 8,31 – přel.) Na to myslíme, když máme co činit s mocí a Istí nepříteli.

Zachvacující vody

Soužení ostatku je tak veliké, že je *„přikvačily /zachvátily/ vody“*. To mluví o invazi Assyrského.

Izaiáš 28,15 ho popisuje jako „zaplavující bič“ (-přel.). Také Daniel 11,10 o něm podává zprávu: „*Synové onoho válčiti budou, a seberou množství vojsk velikých. A nenadále přijde, jako povodeň procházející bude.*“

To je pro nás svět ve svém zaplavujícím charakteru. Dotírá na nás ze všech stran. Často jsme v nebezpečí, že poznáme jen jednotlivé útoky světa, které pak rozhodně odmítneme. Ale hrozbu z některé jiné strany přehlédneme.

Šalomoun po celý svůj život stavěl jeruzalémskou zeď. To bylo velmi dobré, neboť to chránilo město před útoky nepřátelských vojsk. Avšak nepoznal vliv bezbožných národů skrze své ženy cizozemky. Jak bolí věta: „*Ženy jeho naklonily srdce jeho k bohům cizím.*“ (1. Král 11,4)

Svět je tak mnohostranný a doléhá na nás ze všech stran jako zaplavující vody. Můžeme jít do světa a bavit se s lidmi světa. To je jedna stránka. Ale můžeme také vzít světské zásady s sebou do svých rodin nebo dokonce do shromáždění. I to je nebezpečí.

Zduté /pyšné/ vody

Pyšné vody ukazují na antikristovy útoky. Už v Žalmu 123,4 jsou on a jeho přívrženci popsáni jako pyšní. Protože uprchlé už nemůže dostihnout, obrací celou svoji zlost na pozůstalé.

Svět ve svém pyšném charakteru může soužit také nás. Nevěřící lidé se pokoušejí nás zesměšnit, když nám podsouvají falešné pohnutky. Když se držíme Božího slova, dívají se na nás jako na zvláštní, konzervativní nebo staromódní. To jsou útoky pyšného. Pokoušejí se v nás – zvláště v mladých křesťanech – na cestě víry a poslušnosti vyvolat komplexy.

Moc a lest světa

Oba nepřátelé – Assyřský i antikrist – pracují dvojím způsobem. Verš 6 mluví o loupeži zubů. To je rozvinutí moci. Verš 7 podává zprávu o osidlu ptáčníka. To je lest.

Nepřítel i proti nám rozvíjí svou **moc**, ačkoli ta je pro nás skrze výkupné dílo Pána Ježíše zlomena. Tak čteme v 1. Petra 5,8: „*Protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.*“ Používá k tomu svět. Příklad: Ve škole je ve třídě věřící děvče. Protože se neúčastní všeho dění, postaví se celá třída proti ní. Toto rozvinutí moci světa není snadné snášet. Je soužením pro naše děti.

Při jiných příležitostech vystupuje nepřítel se **Istí**. Překrucuje skutečnosti, zlo představuje jako neškodné. Tak jsme v Efezským 6,11 varováni zvláště před Istmi ďábla. Ten k tomu používá svět, protože je jeho knížetem.

Obojí je nebezpečné. Když máme co činit s mocí světa, můžeme se zlomit ve víře. Istí světa jsme v nebezpečí, že upadneme do hříchu nebo se spojíme se světem.

Pomoc ve jménu Hospodinovu

Tváří v tvář těmto rozmanitým útokům přichází ostatek k důležitému bodu: „*Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, který učinil nebe i zemi.*“

Co to znamená pro nás? Jméno představuje vždy to, co někdo je. Tak je jméno „Hospodin“ vyjádřením slávy Boží osoby. Naše pomoc je tedy v tom, co je náš Pán. Když je v našich rodinách důležitý Pán Ježíš a my Jej v denním životě ctíme, vlastníme tu nejsilnější pevnost proti mocnému a Istivému světu. Jeho slavná osoba je nejlepší pomocí v konfliktu se světem. To platí také pro shromáždění církve. Čím více ve shromážděních vyzařuje osoba Pána Ježíše, tím lépe jsme zaštitěni proti vlivům a útokům světa.

Zde jde o **praktické zkušenosti** o velikosti Pána Ježíše v jednotlivých situacích života. Známe Jej z Bible. Je obšťastňující poznávat Jej v ní ve všech Jeho mnohých slávách. Ale je také působivé zakoušet Ho v každodenním životě. Osvětluje to jedna událost z Matouše 14. Tam se učedníci plaví před Pánem na druhý břeh jezera. On sám jde na horu, aby se modlil. Když učedníci trpí v důsledku vln, přichází k nim po vodách. Vstupuje do lodi a vítr utichá. Co činí učedníci ny-

Žalm 124

ní? Klanějí se před Ním a říkají: „*Jistě Syn Boží jsi.*“ Poznávají Jej jako Božího Syna skrze to, jak v určité situaci s nimi jedná. Činíme i my takové zkušenosti?

Žalm 125

Uvedení do odpočinutí

1. *Píseň stupňů.*
Ti, kteří doufají v Hospodina, podobni jsou k hoře Sionu, která se nepohybuje, ale na věky zůstává.
2. *Okolo Jeruzaléma jsou hory. Hospodin jest vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky.*
3. *Neboť nebude státi žezlo bezbožníků nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých.*
4. *Dobře učiň, Hospodine, dobrým, a těm, kteříž jsou upřímému srdce.*
5. *Ty pak, kteří se uchylují k cestám svým křivým, zapudiž Hospodin s činiteli nepravosti. Pokoj přijdiž na Izraele.*

Pevně stát skrze důvěru v Boha

V Žalmu 125 jsou myšlenky soužených Židů vedeny k odpočinutí, které je očekává v tisíciletém království. To je Boží cíl s nimi. Tento výhled posiluje jejich důvěru v Boha a činí je pevnými v trápení. Proto říkají: *„Ti, kteří doufají v Hospodina, podobni jsou k hoře Sionu, která se nepohybuje, ale na věky zůstává.“*

Životní dům toho, kdo důvěruje Bohu a Jeho slovu, zůstane stát. Přečtěme si, co k tomu říká Pán Ježíš. *„Každého, kdo slyší slova má tato a plní je, připodobním muži moudrému, který ustavěl dům svůj na skále. I spadl přívál, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, ale nepadl; nebo založen byl na skále. Každý pak, kdo slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn bude muži bláznů, který ustavěl dům svůj na písku. I spadl přívál, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký.“* (Mt 7,24–27)

Moudrý muž a pošetilý muž vystavěli dům. V tom se nelišili. Avšak jeden stavěl na skále a druhý na písku. Oba slyšeli slova Pána, to znamená, že četli Bibli a navštěvovali shromáždění ke zvěstování

Slova. Rozdíl spočívá v tom, že jeden **poslechl** Boží slovo a druhý **neposlechl**. Někdy se divíme, že někdo po mnoho let slyší ve shromážděních Boží slovo, ale pod nějakou životní bouří se jeho víra zhroutlí. To je výsledek toho, když jsme **jen** posluchači Slova. Pak nemáme základ víry, protože jsme v důvěře v Boha nepřeváděli Jeho Slovo do života.

To bychom chtěli doporučit zvláště mladým křesťanům: Stavěj svůj životní dům s důvěrou na této skále! Poslouchej **a** čiň Boží slovo! To dává stabilitu. Mysli na to: V tvém životě přijdou bouře. Pak bude tvá víra trvat jen tehdy, když je založena na Božím slovu.

Boží ochrana

Ve své důvěře v Boha zažijí věrní Židé to, že je Bůh v Jeruzalémě obklopí ochranou.

Tuto zkušenost činíme i my. Každého, kdo miluje Boží slovo a ze srdce si přeje je činit, Bůh obklopuje svou ochranou. To potvrzuje David v Žalmu 32,7: „*Ty jsi skryše má, od soužení zachováš mne, a plesáním vítězným obdaříš.*“ V Písni písní 2,6 říká nevěsta o ženichovi: „*Pravicí svou objímá mne.*“ To platí také pro společnou cestu vykoupených. Když se místní shromáždění v pokoji snaží uskutečňovat Boží myšlenky, ochrání je Bůh hradbou milosti.

Bůh bdí nad zkouškou

„*Neboť nebude státi žezlo bezbožníků nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých.*“ Bůh sice dopouští těžkosti, ale úplně bdí nad procesem zkoušky. Stará se o to, aby chom nebyli pokoušeni nad možnost (1. Kor 10,13).

V Malachiášovi 3,3 je napsáno: „*I sedna, přeháněti bude a přechištovati stříbro, a přechistí syny Lévi, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro.*“ To se týká věřícího ostatku v době soužení. Avšak platí to také pro nás. Bůh sedí u ohně zkoušky a bdí nad procesem čištění. Přesně ví, jak dlouho má trvat. Často nejsme srozuměni s Jeho mírou, protože si myslíme, že tolik nemůžeme snést.

Při česání ovoce musely naše děti natrhat určitý počet košíků, který odpovídal věku každého dítěte. To byl úkol, který jsem jim jako otec dal, protože jsem uměl odhadnout míru jejich pracovního nasazení. Ale děti nebyly s tímto odhadem vždy srozuměny. Většinou cítily, že to je mnoho. Tak tomu může být i u nás.

Avšak nezapomínejme: Náš nebeský Otec se nikdy nemýlí. My někdy říkáme: To je moc! Ale Bůh umí každou situaci v našem životě plně ohodnotit. Proto Mu důvěřujeme. On se stará o to, aby zkouška byla dost dlouhá, aby s námi dosáhl svého úmyslu. Ale On myslí i na to, aby netrvala příliš dlouho, poněvadž jinak bychom mohli pod tlakem těžkostí učinit nepravost a zhřešit.

Upřímní zakusí Boží dobrotivost

Upřímní srdcem jsou věřící Židé. Zakoušejí od Boha dobré. Ti, kteří se uhýbají na křivé cesty, jsou ostatní z lidu, kteří následují antikrista. O nich čteme: *„Ty Hospodin nechá jít s těmi, kteří činí nepravosti.“* Ostatek bude uveden do požehnání království a odpadlíci budou souzeni. Tak čteme také o těchto nevěřících Židech v Žalmu 16,4: *„Četné budou bolesti těch, kteří za cizím spěchají.“*

To je také pro nás velmi vážné. Ten, kdo vírou přijal Pána Ježíše a ze srdce si přeje Ho následovat, obdrží dobré. To Bůh zaslíbil. Ale kdo odmítne záchranu v Pánu Ježíši, přijde na soud. To je zcela jisté. Kdo se ještě se svými hříchy neobrátil k Bohu, jde ještě po křivých cestách. Ty končí v pekle, ve věčném vzdálení od Boha. I jako věřící jsme v nebezpečí, že se dostaneme na křivé cesty. Chtějme přece chodit uprostřed stezek spravedlnosti a neodchylovat se ani nalevo ani napravo. Měřtkem pro to je Boží slovo, nikoli my sami. Podle něho se vždy chtějme řídit, abychom se nedostali do chybného směru.

Žalmy 126 až 128

Spojení věřících

Písňe stupňů 126 – 128 nám popisují, jak jsou obě skupiny věřících Židů opět spolu spojeny. Když král severu dobude Jeruzalém, zboří také chrám a hroznou modlu římské šelmy. Nato se vrátí z ciziny zpět do Jeruzaléma Židé, kteří předtím uprchli, a spojí se s tím malým ostatkem, který tam vytrval. K tomuto spojení dojde na konci velkého soužení krátce před zjevením Pána Ježíše a před zřízením tisíciletého království. Tím začíná Bůh svému lidu žehnat. Toto požehnání se konečně v království pokoje rozvine v celé své plnosti.

Setkání věřících Židů v Jeruzalémě způsobí **radost** (Žalm 126). Společný podíl, který jako Boží lid nyní uskutečňují, je velká **Boží milost** (Žalm 127), ale přináší s sebou také vážnou **odpovědnost** pro věřící (Žalm 128). Boží požehnání je tedy výsledkem Jeho milosti. Může být získáno jen tím, že věřící dostojí své odpovědnosti. Milost je stoprocentní a odpovědnost je také stoprocentní. To je matematicky nemožné a převyšuje to náš rozum. Ale přesto je to pravdivé. Když zde je požehnání pro tento ostatek, pak to je jen milost. To ale nikterak neruší jejich odpovědnost.

Použití na nás

I jako křesťané nemusíme jít cestou víry sami. Smíme se navzájem stále znovu setkávat, když nás Pán shromažďuje ke svému jménu. Tato shromáždění církve jsou pro nás velkým požehnáním. Někdy máme překážky a nemůžeme spolu prožívat tyto společné hodiny. Pak zakoušíme, jaká je to pro nás ztráta.

Z těchto tří Žalmů se učíme:

- že to je **radost**, když se scházíme jako církev,
- že jen Boží **milost** nám umožňuje shromažďování ke jménu Pána,
- že při těchto shromážděních musíme dbát na svoji **odpovědnost**.

Žalm 126

Duchovní radost

1. *Píseň stupňů.*
Když zase vedl Hospodin zajaté Sionské, zdálo se nám to jako ve snách.
2. *Tehdáž byla plná radosti (smíchu) ústa naše, a jazyk náš plésání: tehdáž pravili mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin.*
3. *Učinil jest s námi veliké věci Hospodin, a proto veselili jsme se.*
4. *Uveď zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu.*
5. *Ti, kteří se slzami rozsívali, s prozpěvováním žíti budou.*
6. *Sem i tam chodící [lid] s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plésáním snášeti bude snopy své.*

Setkání

První verš nám představuje obě skupiny věrných Židů. „*Zajatí* (nebo: *domů se navracející*) *Sionští*“ jsou uprchlíci, kteří se vracejí do Jeruzaléma. Ti „*snící*“ jsou pozůstavší. Věřili, že uprchlí všichni někde v poušti zahynuli. Nevěděli, že Bůh je sytil. Proto jsou naprosto překvapeni, když ti opět přicházejí do Jeruzaléma. Nejprve se jim to jeví jako pěkný sen.

Smích víry

Avšak když si ostatek v Jeruzalémě uvědomí, že **Hospodin** zachoval ty zahnané a přivedl je zpět, plní se jejich ústa smíchem a jejich jazyk je pln plesání. Požehnání tohoto znovusjednocení činí jejich srdce radostným. Slova v Jobovi 8,20.21 se stávají pravdou: „*Aj, Bůh silný nepohrdá upřímným, ale nešlechtným ruky nepodává: Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plesáním.*“

Jsou vykoupení, kteří se domnívají, že se smích ke křesťanovi nehodí. Proto uvážíme, co k tomu říká Bible. Mluví o smíchu **nevěry**, o smíchu **malé víry** a o smíchu **víry**.

- V 1. Mojžíšově 21,9 nalézáme smích nevěry: „*Viděla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kterého porodila Abrahamovi, jest posměvač (nebo: že se směje).*“ Izmael opovrhoval, pln nevěry, Božím plánem s Izákem a zachvátil ho božský soud. Byl se svou matkou vyhnán.
- V 1. Mojžíšově 18 navštěvuje Hospodin se dvěma anděly patriarchu Abrahama. Oznamuje mu narození Izáka: „*Jistotně se navrátím k tobě vedle času života, a aj, syna míti bude Sára manželka tvá.*“ Když Sára ve stanu slyší toto sdělení, směje se ve svém nitru, to znamená ve svém srdci. To je smích **malé víry**. Tomu smíchu můžeme rozumět. Abraham i Sára jsou oba už staří na to, aby mohli mít děti. Hospodin klade prst na její malou víru a ptá se: „*Proč jest se smála Sára, řkuci: zdaliž opravdu ještě roditi budu, a já se zestarala?*“ Pak to Sára popírá a říká: „*Nesmála jsem se.*“ Ale nemá poslední slovo, neboť Bůh jí odpovídá: „*Není tak, ale smála jsi se.*“
- Když se o rok později narodil Izák, je v 1. Mojžíšově 21,3 napsáno: „*A nazval Abraham syna svého, který se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák.*“ Toto jméno znamená „Smíšek“. Sára v 6. verši říká: „*Radost (smích) mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou.*“ Jak krásné. Bůh u ní způsobil tento **smích víry**. Zde je zřejmé, že smích je nakažlivý. To jsme jistě už také prožili. Smáli jsme se a druzí s námi, takže se veselí šířilo.

Je to požehnání, když jako radostní křesťané jdeme společně cestou a smějeme se. Tato radost mezi věřícími je ve světě svědectvím pro Boha.

„*Ústa plná smíchu*“ mluví o šťastném vnitřním stavu vykoupeného člověka, jenž stojí ve víře. „*Jazyk plný plesání*“ ukazuje na chválu, která vychází ze šťastného srdce. Jak je to krásné, když se v rodině a

v Božím lidu často zpívá. I Nový zákon nás povzbuzuje na několika místech ke zpěvu.

Jednota jako svědectví světu

„Tehdáž pravili mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin.“ Sjednovení a jednota dosud rozdělených Židů jsou důrazným svědectvím pro ostatní národy.

Slova Pána Ježíše v Janu 17,21 vyjadřují stejnou myšlenku vzhledem k věřícím doby milosti: *„Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.“* Jednota Božích dětí je svědectví světu. Příklad: Kdysi jsem jel vlakem a četl jsem Bibli. Muž, který seděl naproti mně, mne oslovil. V rozhovoru se ukázalo, že oba věříme v Ježíše Krista. Rozvinul se hezký rozhovor. Na vedle sedícího muže zapůsobilo naše spojení ve víře, ačkoli jsme se ještě nikdy neviděli.

„Veselili jsme se.“ Toto sjednocení a jednota je pro ostatek důvodem radosti. To pozorují druhé národy.

Když jsou věřící šťastni v Pánu, pak se to ukazuje v radostném životním postoji. Radostní křesťané jsou svědectvím ve svém okolí. My všichni, staří i mladí, bychom přece rádi byli svědectvím pro Pána, aby lidé uvěřili v Pána Ježíše. Avšak tento radostný postoj a svědectví nemohou být dosaženy nějakým trénováním v evangeliu, nýbrž jsou výsledkem šťastného srdce, které se raduje v Pánu.

Příběh Abrahama a Lota potvrzuje tuto skutečnost. Abraham žil oddělen od světa a v obecenství s Bohem. Lot se naproti tomu zdržoval v Sodomě uprostřed světa. Možná že se domníváme, že Lot měl v Sodomě více příležitostí než Abraham, aby mluvil o Bohu. Ale ptáme se: Kolik lidí uvěřilo v Boha skrze Lota a kolik skrze Abrahama? A tu žasneme, že skrze Abrahamovo svědectví někteří došli k živé víře v Boha (Agar, Izmael, Izák, Eliezer). Ale když Lot varoval své zetě před soudem, přijali to jako žert. Proč? Protože jeho život tato sdělení nepodporoval!

Sjednocení všeho Božího lidu

Dvě skupiny věřících ze dvou pokolení, Judy a Benjamina, už jsou spojeny. Avšak Bůh zaslíbil, že ze všech pokolení bude v Izraeli a Jeruzalémě ostatek. Proto prosí: „*Uved' zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu.*“ Nejsou to zajatí Siona, a přece takoví, kteří se vracejí domů. Jde o lidi z deseti pokolení bývalého severního království Izraele.

Židé touží po tom, aby všechen izraelský lid byl sveden dohromady, aby společně obdrželi Boží požehnání. Můžeme si být jisti, že Bůh tento slib izraelskému národu splní, tak jako uskuteční každé zaslíbení ve svém Slově.

Když to použijeme na nás, jedná se o touhu věřícího, aby okruh vykoupených byl zvětšen. Kéž bychom všichni měli to přání,

- aby ještě mnoho lidí uvěřilo v Pána Ježíše,
- aby se zvětšil počet těch, kteří se shromažďují k Jeho jménu.

Rozsévát se slzami

Dva poslední verše nám představují důležité skutečnosti. Jde se slzami k plesání. To je pravda zvláště pro židovský ostatek: Skrze slzy soužení dospějí k plesání. Věrní v Izraeli pláčou z různých důvodů:

a) Slzy stesku

V Žalmu 137,1 zahnaní nařikají: „*Při řekách Babylonských, tam jsme sedávali a plakávali, rozpomínajíce se na Sion.*“ Co to bylo za slzy? Byly to slzy stesku!

Znáš také tyto slzy stesku po domě Otce? Anebo ses na zemi pěkně útulně zařídil, že bys zde chtěl zůstat navždy? Pak neznáš stesk po nebi.

Bůh dopouští na zemi různá trápení, aby náš stesk zesílil. Jedna sestra ve víře po mnoho desetiletí byla provdána za milého manžela. Pak se stala vdovou. Jeden návštěvník řekl: „Jistě velmi postrádáš svého muže.“ Tu vyznala: „Při jeho odchodu jsem mnoho plakala, ale od té

doby jsem se mnohem více odpoutala od země.“ Tuto myšlenku nalézáme potvrzenou ve 2. Korintským 5,2: *„V tomto těle samozřejmě vzdycháme a toužíme být převlečeni svým příbytkem, který je z nebe.“* (-přel.)

b) Slzy kvůli bolesti z rozdělení

„Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč přehořký. Ráchel plačící synů svých nedala se potěšiti po synech svých, proto že žádného není.“ Tato výpověď nemá historické opodstatnění, neboť Ráchel nikdy neoplakávala své děti. Při narození svého druhého syna, Benjamina, umřela.

Na jedné straně je tento verš v Novém zákoně použit na systematické vraždění dětí Herodem (Mt 2,18). Na druhé straně mluví o rozdělení v Božím lidu. Za vlády Roboáma bylo izraelské království rozděleno na severní a jižní království. Potomci Josefa, prvního syna Ráchel, byli v severním, potomci Benjamina v jižním království.

V 1. Královské 15,16.17 je napsáno: *„Pročež byla válka mezi Azou a Bázou, králem Izraelským, po všecky dny jejich. Neboť Báza král Izraelský vytáhl proti Judovi, a stavěl Ráma, aby nedal žádnému vyjít ani jít k Azovi králi Judskému.“* Tím bylo rozdělení v Ráma zpečetěno. Vedlo to k mnoha slzám, neboť je velká bolest, že děti Ráchel už nejsou spolu.

Toto rozdělení není dodnes zhojeno. Teprve při zřízení svého království Pán Ježíš tato rozdělená pokolení opět přivede k sobě. Až do té doby pláče ostatek kvůli tomuto rozdělení.

Známe také slzy kvůli rozdělení v Božím lidu? Bolí nás ještě rozervanost mezi Božími dětmi? Jestliže nás nebolí, že nemůžeme se všemi vykoupenými lámat chléb – žel že to nejde –, jsme vnitřně v nepořádku. Bolest z tohoto rozdělení je důkazem, že si jsme vědomi jednoty Božích dětí. Nenalézám jediný poukaz v Bibli na to, že toto rozdělení zde na zemi bude uzdraveno. Přesto se kvůli tomu rmoutíme a koříme. Ale přijde den, kdy všichni vykoupení budou spolu spojeni.

c) Slzy lítosti

Židovský ostatek, který je zvěstováním evangelia království veden k poznání svých hříchů a k pokání, očekává Bohem zaslíbeného Mesiáše. Část ostatku neví, že Pán Ježíš je Mesiáš. Podle Zachariáše 13,6 se Ho při Jeho příchodu s údivem ptají: *„Jaké to máš rány na rukou svých? I odpoví: Jimiž jsem zbit v domě těch, kteří mne milují.“*

Když pak bude před nimi stát, uvědomí si, že jsou jako izraelský národ zodpovědní za smrt na kříži svého Mesiáše. To je vede k slzám hořké lítosti a pokání: *„I obrátí zřetel ke mně, kterého jsou bodli, a kvílení budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným.“* (Zach 12,10)

Způsobila skutečnost, že tvůj Spasitel musel umřít kvůli tvým hříchům, že tvé srdce bylo smutné? Jeho ruce byly probodnuty, když byl ukřižován. Když visel na kříži, trpěl za tebe a vykonal dílo vykoupení.

Někdy, jako Pavel, chtějme nechat všechny ostatní stranou: *„Syn Boží, který zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.“* (Gal 2,20) Tím říká: Kdyby ani jeden člověk kromě mne, Saule z Tarsu, nezhrěšil, pak by Spasitel přišel jen kvůli mně a dal by se osobně za mne. Tak velká byla láska Pána k tobě a ke mně.

S plesáním sklízet

Josefovi bratři, kteří přicházejí do Egypta, jsou krásným obrazem tohoto věřícího ostatku. Těžkosti, s nimiž se v Egyptě při nákupu obilí setkávají, jim připomínají jejich hrozná provinění na Josefovi a vedou je k pokání. Tu říkají jeden k druhému: *„Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme soužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; proto přišlo na nás soužení toto.“* (1. M 42,21) Když se jim nakonec Josef dá poznat, hluboce se ulekou: Tento egyptský vládce je jejich bratr, kterého prodali za otroka! Avšak Josef ihned vychází vstříc jejich výčitkám svědomí: *„Nermuťte se, a nestěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; neboť pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi.“* (1. M 45,5)

Tak to je také, když věřící Židé budou plakat, protože probodli Mesiáše. Pán jim ukáže, že právě na kříži položil základ ke všemu požehnutí. Pak se jejich slzy promění v plesání.

Malachiáš 4,2 (3,20) to tak krásně znázorňuje. Když se Pán pro Izraelity zjeví ve slávě, vyjde pro ně jako slunce spravedlnosti s uzdravením ve svých křídlech. Následkem toho bude plesání. Ostatek bude radostí poskakovat jako telata. Jedná se tam o telata, která jsou puštěna ze stáje na pastvu a velkými skoky se radují ze své svobody.

I my se budeme radovat, když Pán Ježíš opět přijde a vezme nás k sobě do domu Otce. Pak budeme plesat, neboť naše radost bude ještě mnohem větší. Čas slz pak provždy pomine. U Něho budeme věčně šťastní. Toužíme po tom? Očekáváme Ho s radostí?

Slzy Pána

„Chodí s pláčem a nese semeno k rozsévání.“ (-přel.) Kdo je tím míněn? Je to Pán Ježíš. Tento verš tedy znamená: Vychází s pláčem na Golgotu. Svou smrtí na kříži nese semeno k rozsévání. V budoucnosti se vrátí do Jeruzaléma a ponese ostatek jako snopy žně domů.

Také Nový zákon nám sděluje, že Spasitel plakal, a sice na třech místech:

- Plakal nad městem Jeruzalémem, protože jeho obyvatelé se nechtěli obrátit k Bohu (Lk 19,41.42). Musel by plakat také nad tebou, protože jsi ještě nevyznal své hříchy a ještě jsi v Něho neuvěřil?
- U Lazarova hrobu proléval slzy, protože ti, které vykoupil, ještě mohou onemocnět a umřít (Jan 11,35). Jsi-li nemocen nebo máš zármutek kvůli někomu, můžeš si být jist, že Pán má s tebou hluboký soucit!
- Plakal také v Getsemane. V Židům 5,7 čteme, že své prosby přednášel Bohu se silným voláním a se slzami. Plakal, když před sebou viděl celé utrpení na kříži. Zvláštní utrpení Mu působilo vědomí, že Bůh se od Něho ve třech hodinách tmy odvrátí.

Radost Pána

„Přijde domů s plesáním a nese své snopy.“ To se dle učení týká chvíle, kdy s věřícími Židy vejde do Jeruzaléma. Oni jsou ta žeň, která na zemi vzejde z Jeho smrti na kříži. Raduje se z ochotného lidu, který Jej pak uzná za Krále.

Pán se také těší na vtržení. Pak shromáždí nebeskou žeň. Všechny vykoupené doby milosti uvede do domu Otce. V 2. Tesalonickém 3,5 čteme o vytrvání Kristově. S touhou a radostí čeká na chvíli, kdy opět přijde, aby nás vzal k sobě. S pláčem vynášel semeno k rozsévání. On nejenom zvěstoval Slovo – o tom mluví rozsévání také –, nýbrž sám sebe jako semeno dal ve smrt. V Janu 12,24 prohlašuje: *„Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo; jestliže ale zemře, přinese mnohé ovoce.“* (-přel.)

Připomněli jsme si, že při vtržení budeme plesat. Ale mysleli jsme už také na to, že **On** bude plesat? Smíme si být jisti, že Jeho touha, aby nás měl u sebe, je mnohem větší než touha všech Božích dětí, aby šly k Němu. V Janu 17,24 to vyjadřuje takto: *„Otče, které jsi mi dal, chci, kde jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou.“*

Žalm 127

Velká milost

1. *Píseň stupňů, Šalomounova.
Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteří stavějí jej; nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný.*
2. *Daremné jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen.*
3. *Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda.*
4. *Jako střely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné.*
5. *Blahoslavený muž, který by jimi naplnil toul svůj; nebudou zahánbeni, když v rozepři budou s nepřáteli v branách.*

Jak vzniká požehnání?

Žalm 127 nám ukazuje, že všechno požehnání v osobním i společném životě věřících je **jen** milost. Tento Žalm uvažuje vše z Boží strany. Zde je všechno stoprocentní milost!

Možná že se zeptáme: Cožpak není požehnání závislé také na našem jednání? Žalm 128, který představuje stránku člověka, nám dává odpověď. Skutečně velmi záleží na našem jednání, aby se v osobním životě a v místním shromáždění dařilo.

Vzhledem k práci v díle Páně představuje také Pavel oba pohledy. V 1. Korintským 15,10 píše:

- „*Milostí Boží jsem to, co jsem.*“ To je Boží stránka.
- „*Milost jeho ve mně daremná nebyla, ale hojněji než oni všichni pracoval jsem.*“ To je stránka člověka.
- „*Avšak ne já, ale milost Boží mně přítomná.*“ Zde se opět vrací k Boží stránce.

Nemůžeme oba pohledy spojit. Proto se budeme nejprve zaměstnávat Boží milostí – zvláště vzhledem ke společné cestě vykoupených.

Je to Jeho dobrota, že se týden za týdnem a rok za rokem smíme shromažďovat ke jménu Pána Ježíše!

Žalm 127 nám z pohledu působení Pána představuje různé stránky Božího požehnání v místním shromáždění:

- Pán staví shromáždění,
- Pán chrání shromáždění,
- Pán působí ovoce ve shromáždění.

Pán staví

„Nebude-li Hospodin stavěti domu.“ To mluví o duchovním vzdělání a duchovním růstu. K tomu používá Boží slovo. Ve své milosti nám Pán dává porozumění svým myšlenkám. Jsme Mu vděční, že nám ve shromáždění ke zvěstování Slova vždy znovu dává Slovo, abychom mohli duchovně růst?

Pán ochraňuje

„Nebude-li Hospodin ostříhati města.“ Boží nepřítel se pokouší škodit místnímu shromáždění a zvenku i zevnitř ho kazit.

Pokud se Boží stránky týká, tu víme, že Pán nás chrání. Stará se o to, aby nepřátelé nemohli vniknout a mezi věřícími mohl být pokoj. Jestliže se v místním shromáždění těšíme této výsadě, je to jen Jeho milost.

Pán dává požehnání

Tento verš je ústřední výpovědí tohoto Žalmu: *„Daremné jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen.“* Když něco dostáváme ve spánku, pak jsme na tom nepracovali, nýbrž bylo nám to darováno.

Není zde napsáno: *„svým milým“*, nýbrž *„svému milému“*. Kdo to je? Je to Šalomoun, jenž tento Žalm napsal. Ve 2. Samuelově 12,24 je nám sděleno, že Betsabé *„porodila syna, a nazval jméno jeho Šalomoun /to znamená milovaný Hospodinův/, a Hospodin miloval jej.“*

Šalomoun je zřetelným obrazem Pána Ježíše. V protikladu k Davidovi, jenž je Jeho předobrazem v Jeho souženích, bojích a utrpeních, Šalomoun Jej představuje ve vztahu k požehnání a slávě. Tak může Bůh izraelskému národu jen žehnat, když ten se učiní zajedno s Ježíšem Kristem, Mesiášem.

Použití tohoto verše na místní shromáždění je takto jasné: Bůh nám dává požehnání jen v Kristu a s Ním. To potvrzuje apoštol Pavel v 1. Korintským 1,5: „*Všemi věcmi obohaceni jste v něm.*“ Vše, co je odloučeno od Krista, není požehnáním, nýbrž škodou. Ale s Ním je nám z milosti bohatě požehnáno také v místním shromáždění.

Pán působí ovoce

Synové zde mluví o ovoci. I to je jen milost. Vždy když Bůh – možná skrze naši malou a slabou službu – dá vzniknout ovoci, nepřítel se nám pokouší našeptat: To jsi to dobře udělal. Jak je to nebezpečné! Proto chtějme pevně držet: Vše, co Bůh skrze nás mohl způsobit, je jen milost.

Synové ukazují také na další trvání místního shromáždění. Když se žádní mladí spoluvěřící neshromažďují ke jménu Pána Ježíše, pak místní shromáždění někdy zanikne. Avšak duchovní dorost je dar od Pána. Ten působí, aby mladí věřící rozuměli Božím myšlenkám o společné cestě a rozhodně je chtěli uskutečňovat.

Žalm 128

Vážná odpovědnost

1. *Píseň stupňů.*
Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho.
2. *Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a šťastně se povede.*
3. *Manželka tvá jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítka tvé jako mladistvé olivové vůkol stolu tvého.*
4. *Aj, takové bude míti požehnání muž bojící se Hospodina.*
5. *Požehnání tobě udělí Hospodin ze Siona, a ty spatřuj dobré věci Jeruzaléma po všechny dny života svého;*
6. *a viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.*

Naše odpovědnost

Jak jsme se ze Žalmu 127 naučili, je požehnání připraveno pro každého, kdo patří Pánu Ježíši. Co je z naší strany nutné, aby se tyto zdroje požehnání otevřely, nám představuje Žalm 128:

- Boží bázeň v srdci,
- život s Bohem a
- nasazení pro Pána.

Z toho vzniká požehnání, jak to ukazuje druhá část Žalmu.

Boží bázeň

Boží bázeň má co činit s naším vnitřním postojem. Není to strach z Boha, nýbrž strach udělat něco, co se Mu nelíbí. Naše srdce a naše svědomí se v tomto případě řídí podle Božího slova. Jsou pod působením toho, co Bůh říká o zlém a o dobrém. Tento postoj má vliv na náš každodenní život a je důležitým předpokladem k tomu, abychom mohli zakoušet požehnání od Pána.

Život s Bohem

„*Chodit po cestách jeho*“ je život v souhlasu s Bohem. Nyní jde o naše nohy. Jsme ochotni jít ve svém životě po cestě, kterou nám Bůh ukazuje? Zde jde o každodenní poslušnost vůči Jeho Slovu, jako to uskutečňovali Zachariáš a Alžběta: „*Chodili ve všech přikázáních a spravedlnostech Páně.*“ (Lk 1,6) Pán nám požehná, když půjdeme životem s Ním a budeme Ho poslouchat.

Nasazení pro Pána

„*Z práce rukou svých živnost míti budeš.*“ Bez píce a práce není požehnání. To platí na jedné straně pro četbu a zkoumání Božího slova. Abychom pro sebe otevřeli tam obsažené požehnání, je zapotřebí duchovní snahy. Jestliže chceš svého Pána a Spasitele lépe znát, pak si udělej čas pro osobní studium Bible. Duchovní potravu obdržíš v té míře, v jaké se zabýváš Božím slovem.

Na druhé straně je také v místním shromáždění zapotřebí píce a práce, aby v Božím lidu bylo požehnání a zdar.

Štěstí a blaho

Když si naše srdce před Pánem stojí správně, naše nohy jdou po Jeho cestě, pak tu je vnitřní i vnější požehnání. Předně budeme osobně šťastní: „*Blahoslavený budeš a šťastně se povede.*“ Když uvedeme Boha do svého života, změní se náš směr pohledu. Budeme pak všechno vidět z Jeho perspektivy. Postavení se pak sice nezmění, ale my máme „*Ano*“ k situaci v manželství, v rodině, při práci a v místním shromáždění. Přestaneme reptat a můžeme přijímat to, co prožíváme, z Boží ruky.

Růst a ovoce

Bůh by chtěl v životě, který je směřován k Němu, způsobit ještě více. Žena jako plodný vinný kmen ukazuje na to, že vzniká **ovoce** k Boží radosti. Synové jako výhonky olivy ukazují na duchovní **růst**. Obojí je vnitřní požehnání, které vyvěrá ze skrytého života s Pánem:

- Abychom nesli pro Boha ovoce, musíme žít ve stálém obecenství s Pánem Ježíšem. „**Já** jsem vinný kmen a **vy** ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé, neboť beze mne nic nemůžete učiniti.“ (Jan 15,5)
- Olivové výhonky vycházejí ze skrytého kořenoví. Kdo si ve svém životě přeje uskutečňovat to, co se naučil z Božího slova, ten roste ve víře. To začíná ve skrytém obecenství s Pánem a je to nakonec viditelné v životě, který je Bohu libý.

„Synové“ jsou v Bibli všeobecně věřící nebo lidé, kteří mají rozeznání. Timoteus byl v duchovním smyslu Pavlův syn. Tento mladý muž se svým srdcem chopil toho, co Bůh zjevil věřícím skrze službu apoštola Pavla. Timoteus rozuměl vzácným myšlenkám o Kristu a Jeho církvi.

Máme v místním shromáždění takové syny, kteří se z Božího slova naučili, jakou cenu má církev v Božích očích, a kteří vědí, jak se shromažďujeme k Pánu Ježíši? Srdce starších věřících to činí šťastným a je to požehnání, když mladí bratři a sestry mají hluboké přesvědčení o místě shromažďování ke jménu Pána.

Požehnání do šířky

Verše 5 a 6 popisují nyní vnější požehnání. V 5. verši vychází Hospodinovo požehnání ze Siona. Tu myslíme na mladé shromáždění v Tesalonice. O něm je napsáno: „*Jste učiněni příklad všem věřícím v Macedonii a v Achaji. Neboť od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Macedonii a v Achaji, ale i na všelikém místě víra vaše, která jest v Boha, roznesla se.*“ (1. Tes 1,7.8) Od těchto mladých křesťanů vycházelo požehnání k druhým. Položme si někdy tu vážnou otázku: Jsem pro své okolí zátěží nebo požehnáním? Jestliže při nás je Boží bázeň, život s Bohem a pravé duchovní nasazení, máme nejen osobní radost, nýbrž i požehnání pro druhé. Tak tomu je i společně v místním shromáždění, jak ukazuje příklad Tesalonických.

Požehnání v budoucnosti

„Budeš spatřovat dobré věci Jeruzaléma po všechny dny života svého a vidět děti svých dětí.“ (-přel.) V tom můžeme obrazně vidět další trvání místního shromáždění. Někteří křesťané si myslí, že shromáždění je jako nějaké perpetuum mobile (z lat.: „stále se pohybující“). Tím je míněna konstrukce, která – když se jednou uvede do pohybu – zůstane věčně v pohybu, aniž by se jí z vnějšku přiváděla energie. Avšak na společné cestě věřících tomu tak není. Když se nikdo o shromáždění nestará, tak časem zanikne. Proto chtějme uskutečňovat naučení ze Žalmu 128, aby shromáždění trvalo dále.

„Budeš vidět děti svých dětí.“ Vnukové jsou požehnáním. To nám ukazuje Boží slovo vždy znovu. Prarodiče mají ze svých vnuků především jedno: radost – neboť odpovědnost za výchovu nespočívá na nich. A tak se starší bratři radují, když mladí věřící přicházejí pravidelně do shromáždění, milují Pána, zasazují se o věc Pána a jsou v malém věrní. To je požehnání pro místní shromáždění!

Žalmy 129 až 131

Příprava k bohoslužbě

Žalmy 126 až 128 nám ukazují, jak ti uprchlí a ti pozůstalí z izraelského ostatku jsou přivedeni k sobě.

Nyní je Božím úmyslem tyto věrné z izraelského národa **vést k velebení**. Tento cíl je dosažen v poslední Písni stupňů: „*Ej nuž dobrořečte Hospodinu všichni služebníci Hospodinovi, kteří stávají v domě Hospodinově každé noci.*“ (Žalm 134,1)

Žalmy 129 až 131 jsou na jedné straně výsledkem předchozích devíti Písni stupňů. Bůh provedl ostatek těžkými utrpeními, aby jej přivedl zcela k sobě. Na druhé straně nám tyto tři Žalmy představují **předpoklady** pro pravou bohoslužbu, pro pravé velebení.

Ukazují následující průběh:

- Žalm 129 popisuje soužení z vnějšku, zvláště skrze Bohu nepřátelský svět.
- Skrze tlak z vnějšku vyvstává v Žalmu 130 dílo v srdcích věřících. Poznávají svůj smutný stav, činí pokání a dostává se jim Boží odpuštění.
- V Žalmu 131 nalézáme pravou pokoru jako následek vnitřního obrácení se k Bohu.

Použití na nás

I my někdy osobně i společně procházíme těžkostmi. Tato trápení nejsou nikdy tak těžká jako ta, která prodělá židovský ostatek. Ale cíl je stejný. Bůh by nás chtěl zkouškami připravit pro velebení. Na jedné straně má náš vnitřní stav být přiveden do souhlasu s Ním a na druhé straně nás má stále více charakterizovat pokorné smýšlení Pána Ježíše.

Boží nepřítel chce těžkostmi zabránit tomu, aby se lidé obrátili a aby věřící byli šťastní. Ale jeho hlavním cílem je, aby tím Bohu zadržel ve-

lebení. Bůh je však silnější než nepřítel a má v úmyslu prohloubit zkouškami naši chválu a naše velebení.

Žalm 129

V nepřátelském světě

1. *Píseň stupňů.*
Velice jsou mne sužovali hned od mladosti mé, rci nyní Izraeli,
2. *velice jsou mne sužovali hned od mladosti mé, avšak mne nepřemohli.*
3. *Po hřbetě mém orali oráči, a dlouhé proháněli brázdy své.*
4. *Ale Hospodin, jsa spravedlivý, zpřetínal prostranky bezbožných.*
5. *Zahanbeni a zpět obráceni budou všichni, kteří nenávidí Siona.*
6. *Budou jako tráva na střechách, která prvé než odroste, usychá,*
7. *z níž nemůže hrsti své naplniti žnec, ani náručí svého ten, který váže snopy.*
8. *Aniž řeknou tudy jdoucí: Požehnání Hospodinovo budiž s vámi, aneb: Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.*

Svět – nepřátelské okolí

Ostatek stojí nyní na prahu vstupu do tisíciletého království a hledí zpět na celou historii izraelského národa. Nyní je mu jasné: „*Velice (Často) jsou mne sužovali hned od mladosti mé, rci nyní Izraeli.*“ Už v Egyptě ve svém mládí byl tento lid utlačován.

Tento výrok se týká i **Pána Ježíše**. Sotva se narodil, byl Herodem pronásledován. Josef a Marie s Ním museli uprchnout do Egypta. Tak se uskutečnila slova: „*Z Egypta povolal jsem Syna svého.*“ (Mt 2,15; Oz 11,1) Náš Spasitel zakoušel soužení od světa od svého dětství až do smrti na kříži.

Svět sužuje také nás, **vykoupené doby milosti**. Na jedné straně nepřátelstvím a opovržením a na druhé straně lákáním a svody. Napadá zvláště mladé křesťany. Přesto zůstávají jeho vlivy nebezpečím až do vysokého věku. Všechny Boží děti žijí v silovém poli svodů a nepřátelství světa.

Tři okruhy světa a jejich nebezpečí

Boží slovo rozlišuje náboženský, kulturní a politický svět. Nadpis na kříži Pána byl napsán ve třech různých řečech, které se řadí vždy k jednomu z těchto okruhů. Hebrejšтина zastupuje náboženský svět, latina politický a řečtina kulturní svět (Jan 19,20).

- **Náboženský svět** organizuje náboženství podle lidských idejí. Ty ukazují, jak mají náboženští lidé žít a společně být činní. Velkým tématem přitom je: **organizace a plánování bez Boha**. To je nebezpečím pro věřící ve shromáždění jako církvi. Proto nám Boží slovo poukazuje na to, abychom ve shromážděních nenásledovali lidské organizování a myšlenky, nýbrž abychom se střízlivě nechávali vést Božím Duchem a Jeho Slovem.
- **Politický svět** je ovládán jednotlivými **stranami**, které bez Boha zastupují určité názory ve vládě. I to je pro nás nebezpečím, zvláště pro mladé dospělé. Jestliže zde je talent a sklon k politikaření a jsme pro určité úřady získávání, vzniká velké vábení použít to jako odrazový můstek k dalším úspěchům. Avšak my věřící nemáme jako občané nebe v politice co hledat. Máme jen úkol modlit se za vládu.
- **Kulturní svět organizuje radost bez Boha**. Takové zábavy nabízí například fotbalovými kluby a orchestry. Hrát na hudební nástroj nebo hrát fotbal jsou pozemské radosti, které nám věřícím Pán dovoluje. Někteří věřící jsou nadaní hudebníci nebo sportovci. Dokud zůstávají tyto aktivity ve správné míře, nejsou zlé. Ale když někdo vstoupí do fotbalového klubu nebo do světského orchestru, dostává se do světa.

Čtyři obrazy světa a jeho nebezpečí

Starý zákon nám v různých obrazech ukazuje svět a jeho nebezpečí pro nás. Zmíníme se o čtyřech, která jsou pro nás velkým problémem:

- **Sodoma** je obraz **mravně zkaženého světa**. Jak silně tím jsme dnes souženi! Je tu velké nebezpečí, že budeme světem svedeni k hříchu v nemravnosti nebo násilí.
- **Egypt** představuje svět, jak hledá **na zemi radost bez Boha**. Na cestě Izraelitů pouští přišla chvíle, když toužili zpět po hrncích masa (potravě) v Egyptě. Chtěli tam nazpět, aby se bez Boha radovali z pozemských věcí. Bůh nám dává na zemi mnohé – povolání, rodinu, volný čas, krásný dům atd. –, z čeho se můžeme těšit s Ním. Avšak když to či ono v našich srdcích zaujme první místo a my se o to snažíme bez Pána, vracíme se – obrazně mluveno – zpět do Egypta.
- **Týrus** ilustruje **svět, provozující obchod**. O tomto velkém nebezpečí mluví Pán Ježíš v Matouši 13,22. Tam je rozsíváno semeno Božího slova a v jednom případě udušeno starostmi života a oklamáním zboží. Tak tomu je tehdy, když si v povolání děláme tolik starostí nebo tak myslíme jen na vydělávání peněz a postup kupředu, že tím je duchovní život udušován.
- **Babylon** ukazuje na **náboženský svod světa**. To je možná ze všeho nejnebezpečnější, protože to často nerozeznáme jako pocházející od světa. Myslíme si, že to přichází od Pána, a přece je to klam satana skrze svět.

Zvláště pro mladé věřící je svět velkým nebezpečím. Proto jim chtějme být pomocí dobrým příkladem, poukazováním na nebezpečí a svými modlitbami. Avšak nikdo si nesmí myslet, že je nyní tak starý, že svět už pro něho nepředstavuje žádné nebezpečí.

Na jedné straně můžeme **jít do světa** tím, že s nevěřícími provozujeme aktivity, slavíme svátky atd. Na druhé straně můžeme **svět přijímat do svého života** tím, že podle jeho zásad myslíme, jednáme a žijeme. Buďme bdělí a nehrajme si se světem. Je to příliš nebezpečné!

Vítězství nad světem

Verš 2 opakuje výrok: „*Velice (Často) jsou mne sužovali hned od mladosti mé.*“ Historie Božího pozemského lidu od Egypta až dodnes svědčí o těžkých souženích. Přesto tento národ nebyl zničen. Stále ještě existuje a má před sebou obdivuhodnou budoucnost.

Ostatek, který stojí na prahu tisíciletého království, potvrzuje: „*Avšak mne nepřemohli.*“ Bůh Izraeli splní všechna zaslíbení a uvede ho do požehnání království.

Svět sužuje i nás skutečně ze všech stran. Pronásleduje nás a opovrhne námi a chce nás ovlivňovat. Aniž bychom něco odníмали od vážnosti situace, říkáme: „*Avšak nás nepřemohl.*“ To je řeč víry, která se opírá o to, co řekl Pán Ježíš: „*Na světě soužení míti budete, ale doufejte, já jsem přemohl svět.*“ (Jan 16,33)

To jediné, co nás ochrání od světa a jeho vlivů, je skutečnost, že patříme Ježíši Kristu, který na kříži přemohl svět. V sobě nemáme žádnou sílu proti světu. Ale v každodenním spojení s Pánem Ježíšem můžeme svět přemáhat (1. Jana 5,4).

Těžké okolnosti života

„*Po hřbetě mém orali oráči, a dlouhé proháněli brázdy své.*“ Tento verš mluví zcela obecně o utrpeních, jimiž věřící ostatek musí procházet v době soužení. Tato hluboko jdoucí utrpení jsou ale předpokladem k tomu, aby z tohoto lidu mohlo vzniknout ovoce. Neboť bez orání není možné sít a shromáždit úrodu.

I my zakoušíme situace, v nichž musíme trpět. V životě to může po nějakou dobu jít dobře, a náhle přijde problém. Překvapivě nás zasáhne těžká nemoc nebo neočekávaně dostaneme v zaměstnání výpověď. Možná že nás trápí také starost o dítě nebo těžkost v místním shromáždění. Takové těžkosti mohou přecházet jako pluh přes naše záda. Jsou to tedy těžké zásahy do našeho života, které nás citelně zasáhnou. Avšak Bůh tím sleduje nějaký úmysl, jak nám to ukáže Žalm 130.

Bůh rozlišuje a posuzuje

„Hospodin je spravedlivý.“ Azaf, jenž jako věřící měl těžký život, záviděl v 73. Žalmu bezbožným. Možná že jsme si už také mysleli: Nevěřící to mají snazší než my. Avšak nezapomínejme: Bůh je spravedlivý. I když v našem životě dopouští těžké věci, tu **přece činí jasný rozdíl** mezi tím, kdo věří v Pána Ježíše, a tím, kdo je bezbožný.

Boží Syn oslovuje svého Otce v Janu 17,25: *„Otče spravedlivý“*. A dodává k tomu: *„Tebe svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal.“* Spravedlivý Otec drží jasně od sebe na jedné straně svět a na druhé straně lidi, kteří patří k Jeho Synu.

Tak to máme i zde. Ve verších 1 – 3 jde o věřící, ve verších 4 – 8 o bezbožné. Je nám tu představen **Boží rozsudek** o nich. V prvé řadě se jedná o antikrista a jeho přívržence. Antikrist je nejen proti-Kristus, nýbrž klamavě také napodobuje Pána Ježíše. Věrní Židé jsou v nebezpečí, že tento klam nepoznají. Proto jim Bůh dává svůj úsudek o antikristovi.

I my se někdy necháváme klamat přívětivými slovy nevěřících. Tak i my si potřebujeme vzpomenout na to, jak Bůh posuzuje lidi, kteří nechtějí přijmout Pána Ježíše jako Spasitele.

Jsou bezbožní

Ve 4. verši jsou nazváni *bezbožnými*. Jsou to lidé, kteří konají svou vlastní vůli. To je charakter nevěřících lidí: Žijí svévolně a ignorují Boží autoritu. Žel že se stává, že i my jako vykoupení činíme svoji vůli. Přesto to od našeho obrácení není zásada našeho života.

Odmítají milost

Hora Sinaj mluví o zákonu a hora Sion o milosti. Tu rozumíme Božímu úsudku: **Bezbožní nenávidí milost**. Jsou možná spravedliví a dělají mnoho dobrých skutků. Ale právě proto odmítají milost. Chtějí si spasení zasloužit. Ačkoli normálně něco rádi přijmou zadarmo, odmítají spasení v Pánu Ježíši, které jim Bůh zdarma nabízí (Iz 55,1; Zj 22,17). Jsou příliš pyšní pro Jeho milost.

Žel, může se stát, že my jako vykoupení máme s milostí potíže. Například se někdo obrátil ze světa a je ze dne na den postaven do stejného postavení jako my, kteří možná jsme na cestě víry už 30 nebo 40 let. I ve službě pro Pána se může stát, že odmítáme milost. Snad Bůh dá některému bratrovi větší dar než nám, ačkoli ještě není tak dlouho obrácený. Pak jsme v nebezpečí, že Boží milost v něm neuznáme. Dar milosti si člověk nemůže vypracovat, nýbrž je to – jak se Bible vyjadřuje – milost a dar. Je podivné být na to pyšný (1. Kor 4,7)!

Nemají kořeny

Tráva na střechách uschne dříve, než ji někdo vytrhá, protože **nemá kořeny**. V první chvíli to není vidět. Tráva bez správného zakořenění vypadá navenek stejně jako tráva s hlubokými kořeny. Teprve slunce to ukáže. Jedna uschne, zatím co druhá zůstane zelená.

Kořeny představují skrytý život. Nevěřící lidé nemají obecnství s Bohem, i když zbožně mluví. Je tu všechno jen zdání, protože nemají životní spojení s Bohem. Když je horko a těžko, mizí také zbožný náter v jejich životě.

Jako věřící můžeme zanedbávat svůj skrytý vztah k Pánu. To má osudné výsledky v našem životě. Proto se ptejme: Je v našem životě každý den chvíle, ve které jsme s Pánem sami? Toto ošetřované obecnství s Ním nás vyzbrojuje pro bouře života.

Nepřinášejí ovoce

Když přijde žeň, **nejsou tu plody**. Žnec nenaplní svou ruku zrnem. Tak posuzuje Bůh život bezbožných. Není tu nic, co by bylo ovocem pro Něho. Někdo je možná po celý život aktivní, dělá mnoho užitečného pro lidskou společnost, avšak pro Boha zde není nic.

To chtějme použít i na sebe. Jsme my „v každém skutku dobrém ovoce vydávající“ (Kol 1,10)? Může Bůh v našem životě vidět něco z Pána Ježíše? To je ovoce pro Něho, které Mu činí radost.

Neobdrží požehnání

V 8. verši jde o dvě skupiny lidí, na jedné straně o bezbožné a na druhé straně o věřící:

Lidé jdou kolem **bezbožných**, pozorují jejich život a neřeknou: Je na nich požehnání Pána. V životě těchto nevěřících, kteří jsou možná úspěšní, je nakonec viditelné, že na nich nespočívá božské požehnání.

Ale k **věřícím** je voláno: „*Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.*“ Ačkoli jsou od světa souženi, jsou požehnanými Páně.

Žalm 130

Vlastní stav

1. *Píseň stupňů.
Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine.*
2. *Pane, vyslyš hlas můj, nakloň uší svých k hlasu pokorných pro-seb mých.*
3. *Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?*
4. *Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla.*
5. *Očekávám na Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo jeho.*
6. *Duše má čeká Pána, více než ponocní svítání, kteří ponocují až do jitra.*
7. *Očekávej, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosr-denství, a hojné u něho vykoupení.*
8. *On zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.*

Bůh vede do hlubin

Židovský ostatek pociťuje, že se dostal do hlubokého trápení. Bůh sám přivádí tyto věřící do těžkostí, protože je miluje. Chtěl by, aby před Ním zkoumali svůj vnitřní stav a aby odstranili vše, co v jejich postoji a v jejich životě není v pořádku.

I my někdy procházíme soužením od světa a určitými životními situacemi v bezvýchodném postavení. Bůh nám dává setkávat se s těžkými věcmi, protože nás miluje. „*Koho miluje Pán, toho trestá (provádí kázní).*“ A: „*Já kterékoli miluji, kárám a trestám.*“ (Žid 12,6; Zj 3,19)

Používá takové hlubiny v našem osobním i společném životě, abychom se zkoušeli. Často poznáme teprve v těžkých dnech, že v našem životě je něco, co se Bohu nelíbí. Mohou to být hříchy nebo nějaký chybný vnitřní postoj.

Volání z hlubokosti

Z hloubky svého trápení volá věřící ostatek k Bohu. Křičí k němu, protože na těžkosti nemůže nic změnit. Snažně prosí: „*Vyslyš hlas můj, nakloň uši svých k hlasu pokorných prosb můch.*“ A přece se nic nemění. Bůh neodpovídá.

V těžkostech smíme rovněž volat k Bohu a předkládat Mu své trápení. To je velká výsada, i když Bůh hned neodpoví!

Mnohá místa v Bibli nás ujišťují o tom, že Bůh vždy slyší. Nikdy nespí a pozorně nám naslouchá, když se k Němu modlíme. Avšak Bůh nereaguje vždy ihned na naši snažnou prosbu, protože chce své dílo v našem nitru přivést k cíli.

Boží cíl: poznání hříchů

„*Budeš-li nepravostí šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?*“ Je Božím úmyslem ukázat věřícím Židům v jejich soužení, že v jejich životě je nepravost. Skrze svá cvičení duše obdrží pojem o Boží svatosti a budou usvědčeni ze svých hříchů.

Když nás Bůh vede do těžkých životních situací, má stejný cíl. Chce nám ukázat, co při nás není v souladu s Ním. Možná že jsme až dosud dávali vinu za své selhání okolnostem nebo jiným lidem. Už Adam dal jednou větou vinu Bohu a své ženě: „*Žena, kterou /ty/ jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala ze stromu toho, a jedl jsem.*“ (1. M 3,12) Ale když hřešíme, není nikdy odpovědný Bůh nebo lidé okolo nás, nýbrž my sami.

S vědomím vlastního selhání se stáváme docela malými a už nehledíme na druhé křesťany shora dolů.

Bůh odpuštění

Ve 4. verši máme obdivuhodný výrok: „*Ale u tebe jest odpuštění.*“ Podle učení se zde jedná o administrativní odpuštění. Co tím máme rozumět? Můžeme je definovat takto: **Pán odpouští věřícímu, který Mu vyzná své hříchy, a odnímá zkoušku.**

Při pohledu na věřící ostatek ve vztahu k tomu čteme v Izaiáš 40,1–2: *„Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své.“* Pokání činící Izraelité obdrží Boží administrativní odpuštění a On soudem nad nepřáteli ukončí jejich trápení a uvede je do tisíciletého království.

Zde nejde o odpuštění, které se dostane pokání činícímu hříšníkov, nýbrž o odpuštění hříchů vykoupeného člověka. Když nějaký věřící učiní chybný krok, neztrácí své místo v nebi. Ale Bůh na něho v kázni položí svou ruku, dokud hřích nepozná a nevyzná ho. Pak obdrží na jedné straně otcovské odpuštění: jeho vztah k Bohu je opět v pořádku. Na druhé straně mu Bůh odpustí administrativně, když mu odejme trápení, které bylo prostředkem kázně.

Jakého máme obdivuhodného Boha, který nám rád odpouští! *„Ty však, Bože, snadný k odpuštění, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství...“ „Opust bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění.“* (Neh 9,17; Iz 55,7)

Ale hříchy musejí být vyznány. To je božská zásada: *„Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“* (1. Jana 1,9)

Lidé v Bibli často říkají: *„Zhřešil jsem.“* Avšak je smutné, že mnohá vyznání nejsou opravdová. Jak se ukáže pravost doznání? Tím, že člověk přizná: Nikdo kromě mne není vinen. Kdo činí opravdové pokání, vidí už jen vlastní vinu. Avšak potom smí zakusit božské odpuštění. Jak je to obdivuhodné!

Verše 4 až 6 představují čtyři výsledky, které vyplývají z urovnaného vztahu k Bohu:

- Boží bázeň,
- důvěru v Boha,
- poslušnost a

- očekávání příchodu Pána.

Boží bázeň

Můžeme to my křesťané brát s hříchem na lehkou váhu, protože nám Bůh odpouští? Nikoli! Naopak, následkem odpuštění je Boží bázeň. Bereme to s hříchem vážně, poněvadž víme, že je v Božích očích hrozný. Boží svatost, která musí odsoudit každý hřích, a Jeho milost v odpuštění nás činí opatrnými. Bojíme se, abychom Ho hříchem nezneuctili.

Považme, že chybný krok vykoupeného člověka má větší závažnost než hřích neobráceného. Nevěřící hřeší ve tmě, věřící hřeší ve světle.

Důvěra v Boha

Když zhřešíme, je náš vztah k Bohu porušen a my máme vnitřní těžkost vstupovat do Jeho přítomnosti. To je nám ukázáno na příkladu Petra v Janu 20. Petr a Jan běží k hrobu Pána Ježíše, když uslyšeli o Jeho vzkříšení. Jan je rychlejší než Petr. Proč? Protože Petr Pána zapřel, jsou jeho kroky brzděny. Prožil jsi to už také? V tvém životě došlo k nějakému hříchu. Byl jsi zatížen a váhal jsi jít na kolena a modlit se.

Je-li však hřích dán s Bohem do pořádku, je naše svědomí zbaveno břemene a jdeme opět bez zátěže do Boží přítomnosti. To je výsledek vyznání naší viny a obdrženého odpuštění. Vnější těžkosti mohou ještě být nezměněny, ale my plni důvěry říkáme: „*Očekávám na Hospodina.*“ Tato důvěra v Boha není nikdy zahanbena.

Poslušnost

„*Duše má očekává na slovo jeho.*“ Protože vztah k Bohu je opět v pořádku, chceme Ho ctít životem poslušnosti. Bible je k tomu naší směrnicí. Ukazuje nám, co Bůh od nás chce. Když poslechneme jejích směrnic a uskutečňujeme její myšlenky, posloucháme Ho. Právě obdržené odpuštění nás povzbuzuje, abychom se více ptali na Boží vůli a konali ji.

Očekávání příchodu Pána

„Duše má čeká Pána, více než ponocní svítání.“ Když jsou v našem životě neodsouzené hříchy, potlačuje to naše očekávání na opětný příchod Pána. Ale v urovnaném poměru k Němu zpíváme s radostí písně, které jednají o Jeho příchodu ke vtržení. Očekáváme Toho, jenž na kříži zemřel za naše hříchy, a tím vše dobře učinil. Tato obdivuhodná naděje znovu ožije: Pán přijde!

Dobrota a vykoupení

„Očekávej, Izraeli, na Hospodina; neboť u Hospodina je milosrdenství, a hojné u něho vykoupení.“ Věřící Židé, kteří vyznali Bohu své hříchy, čekají nyní v těžkostech s vytrváním a radostí na příchod Mesiáše v moci a slávě.

Vědí na základě obdrženého odpuštění, že Bůh je dobrotivý. Dále obracejí svou naději na vykoupení ze soužení zcela k Němu, neboť příchod Pána je osvobodí ze všech trápení, která byla prostředkem k jejich výchově.

Na nás použito se vztahuje dobrotivost Pána na soudnou stolicí Kristovu. Při Jeho opětném příchodu pro Jeho lid obdržíme tělo slávy a budeme vtrženi do nebe. Pak se postavíme před soudnou stolicí Krista; ne proto, abychom byli potrestáni, nýbrž abychom byli zjeveni.

Tam uvidíme všechno Jeho očima. Poznáme, jak často jsme zklamali, jednali jsme tělesně a svou svévoli jsme ještě oblékali do zbožného pláště. Avšak uvidíme tam ve světle svatosti Pána také celou míru Jeho milosti. Porozumíme, že se nás ve své dobrotivosti nevzdal, nýbrž nesl nás, vždy znovu nás napravoval, a nakonec nás přivedl k cíli.

Když Pán Ježíš přijde, aby nás vzal, vyjme nás z aktuální situace. Pak budeme osvobozeni od soužení a svodů světa. V té chvíli nás osvobodí také od každé nemoci. Všechna trápení – zármutek kvůli našim zesnulým milým, těžkosti v místním shromáždění – potom skončí.

Proto Jej podle Filipským 3 očekáváme jako svého **Spasitele**, který nás zachrání ze všeho trápení. Titul „Spasitel“ zdůrazňuje milosrdenství Pána. Juda vzhledem ke vtržení výstižně píše: *„Očekávající milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu.“* (Judy 21)

Žalm 131

V pokoře přivedeni k odpočinutí

1. *Píseň stupňů, Davidova.*
Hospodine, nepozdvihlo se srdce mé, ani se povýšily oči mé, aniž jsem se vydal ve věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží.
2. *Zdali jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítě ostavené od matky své? Ostavenému podobná byla ve mně duše má.*
3. *Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.*

Tři hlavní body

Tento Žalm má tři hlavní body:

- pokoru,
- poddání se pod vůli Pána,
- pokoj v srdci.

Pokora

Jsme v nebezpečí, že budeme o pokoře více mluvit, místo abychom byli pokornými. S pýchou máme všichni co dělat: Zvláště rychle se ukazuje, když jde o nás nebo o naše osobní okolí. Pokoře se můžeme učit od mladého Gedeona, který řekl: „*Hle, rod můj chatrný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší v domě otce svého.*“ (Soudců 6,15)

Potřebným předpokladem pro pravou bohoslužbu je opravdová pokora. Protože ji od přirozenosti nevlastníme, musíme se pokoře učit. Pokora se neukazuje ve slovech, nýbrž v životním postoji. Negativní příklad nalézáme v Matouši 20,20: Tam přichází matka Jakuba a Jana k Pánu Ježíši a klaní se Mu. To je vnější výraz pokory. Ale zároveň prosí o nejvyšší místo pro oba své syny. To je čistá pýcha. V protikladu k tomu je Pán Ježíš na cestě ke kříži, aby tam zaujal poslední mís-

to. Tváří v tvář dokonalé pokoře našeho Pána je tato prosba obzvlášť křiklavá. Nejednáme někdy podobně? Patříme Tomu, jenž na zemi zaujal nejnižší místo a jako Jeho učedníci toužíme po místě cti!

Je dojemné, jak se Pán k této prosbě staví. Neříká: Teď si vezmu jiné učedníky. Ne, snáší ji s tichostí, ale nepoddává se tomuto tělesnému přání. To je důležitá lekce pro nás. Často oblékáme svá sobecká přání do zbožného pláště. Avšak Pán je poznává a nesplní je. Přesto se nás nevzdává. Tak ani my se nikdy nemáme poddat snahám staré přirozenosti věřících, ale přes jejich tělesné chování je snášet.

a) Pokora v srdci

„Hospodine, nepozdvihlo se srdce mé.“ Pokora začíná v srdci. Často se musíme pokoře naučit vlastním selháním. Avšak Pán má pro nás vlastně připravenou jinou cestu. Chtěl by, abychom se chopili pokory pod křížem. Tam poznáváme, jak hluboce se náš Spasitel pro nás ponížil. To činí naše srdce pokorným. Starý výraz pro pokoru je nízké smýšlení. Ukazuje nám, že nejprve jde o vnitřní postoj. Pán Ježíš je dokonalý příklad: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“* (Mt 11,29)

b) Pokora v životě

„Ani jsem se nevydal ve věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží.“ Když ve svém srdci o sobě příliš nesmýšlíme, pak jsme skromní i ve svém osobním životě, ve svých rodinách, v místním shromáždění. Zda je někdo skutečně pokorný, to se pozná, jakmile nastane těžká situace. Když jsme neprávem napadeni, zjeví se náš postoj. Pak vidíme, zda se u nás ukazuje skutečná pokora.

Kladným příkladem k tomu je David, když musel utíkat před svým synem Absolonem a Semei se mu posmíval. Abizai za to chce rouhači odejmout hlavu. Avšak David odpovídá: *„Co vám do toho, synové Sarvie, že zlořečí? Poněvadž Hospodin jemu rozkázal: Zlořeč Davidovi, i kdo by směl říci: Proč tak činíš?“* (2. Sam 16,10) V nejhlubším po-

koření od svého syna Absolona se David ukazuje na výši své víry a přijímá i tyto urážky pokorně od Boha.

Výsledkem pravé pokory je, že se nepřeceňujeme. Žel že se vždy znovu stává, že mladí křesťané chtějí vykonávat povolání, které je pro ně příliš náročné. Sahají příliš vysoko, místo aby zůstávali u toho, co Pán pro ně chce. I v díle Páně vede sebepřeceňování služebníka k těžkostem mezi věřícími a často i k tragickým následkům pro dotyčného. Mnozí bratři by mohli být od Pána jistě lépe použiti, kdyby poznali svou míru a nepřekračovali ji.

Poddání se pod Boží vůli

„Zdali jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítě odstavené od /u/ matky své? Odstavenému podobná byla ve mně duše má.“ Tehdy byly malé děti živeny matčiným mlékem několik roků. Proto bylo převedení od mléka k pevné potravě bolestivější proces. Dítě se proti tomu vzpouzelo a někdy po celé hodiny křičelo. Avšak matka nesměla povolit, jinak by nedosáhla cíle. Jakmile se ale dítě vpravilo do nové situace, bylo odstavené.

Známe to také v duchovním životě? Něco nám působí trochu starostí, vzpíráme se proti tomu a voláme k Bohu. Avšak On na to nereaguje. Proč? Protože chce, abychom se vzdali svého odporu a se situací se u Něho spokojili.

Proto nečteme *„jako dítě odstavené **od**, nýbrž **u** své matky“*. Pán tedy čeká, až se **u Něho** spokojíme. Pak obdržíme duchovní spokojenost a jdeme v klidu za Jeho ruku dále. Vidíme, že nic nemůžeme změnit, ale zůstaneme u Pána jako odstavené dítě u své matky.

Pokoj v srdci

„Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.“ Zde jde o náš pokoj srdce, z kterého se smíme těšit **nyňí** a **věčně** ve spojení s Ježíšem Kristem.

Věčný klid nás očekává v domě Otce. Tam uvidíme Pána Ježíše a budeme s velebením hledět na věčnou lásku Otce k Synu. Pak – na-

prosto volni od sobectví – na sebe zapomeneme a budeme jen spočívat v této obdivuhodné lásce.

Tento pokoj srdce, které nemyslí na sebe, nýbrž na Ježíše Krista, by chtěl Pán způsobit už nyní.

V životě víry je jeden velký protiklad: Sobectví nebo Kristus. Ve Filipským 2,21 apoštol nařiká: „*Všichni zajisté svých věcí hledají, a ne těch, které jsou Krista Ježíše.*“ Sobectví nás činí nešťastnými a všechno **kazí**. Ježíš Kristus nás činí skutečně šťastnými a **naplňuje** vše. Když pokorně plníme své srdce a svůj život slavnou osobou našeho Vykupitele, přijdeme u Něho už zde na zemi k odpočinutí. Můžeme potom s Pavlem říci: „*Mně zajisté živu býti jest Kristus.*“ (Fil 1,21)

V pokoře a duchovním spočinutí – které nelze zaměňovat s lhostejností – zůstáváme u Pána a čekáme na Něho. V tomto postoji u nás může Bůh způsobit pravé velebení.

Žalmy 132 až 134

Bohoslužba

Tyto tři Žalmy nás vedou k nejvyšší Boží myšlence v Písniích stupňů.

- Žalm 132 nám představuje místo shromažďování věřících. Zároveň je místem Božího odpočinku.
- Tématem Žalmu 133 je pokoj a jednomyslnost v Božím lidu.
- V Žalmu 134 nalézáme velebení, které vykoupený lid přináší svému Bohu, a požehnání, které Bůh svému lidu dává.

V budoucnosti bude Sion místem, kde Bůh bude přebývat. Tam, kde bude stát nový chrám, budou se věřící Izraelité v tisíciletém království jednomyslně v pokoji shromažďovat, aby se klaněli Bohu a aby jim od Něho bylo žehnáno.

Použití na nás

Dnes známe z Božího slova místo shromažďování jako církev. Je to místo, kde dva nebo tři jsou shromážděni ke jménu Pána Ježíše, tj. kde se věřící shromažďují podle biblických směrnic. Smějí se v pokoji shromažďovat, klanět se Bohu a dostávat Jeho požehnání při zvěstování Slova.

Všimněme si pořadí. Nezačíná pokojem, nýbrž biblickými zásadami o shromažďování. Když my věřící postavíme na své společné cestě na první místo pokoj a chceme ho zachovávat na úkor pravdy, nedeme nikdy mít pokoj. V Izaiáš 48 je napsáno: „*Ó kdybys byl šetřil přikázání mých, byl by jako potok pokoj tvůj.*“ A dále: „*Nemají žádného pokoje bezbožní.*“ (verše 18 a 22) Nikdy nesmíme kvůli pokoji uzavírat kompromisy dotýkající se pravdy.

Žalm 132

Místo shromažďování

1. *Píseň stupňů.
Pamětliv buď, Hospodine, na Davida i na všecka trápení jeho,*
2. *jak se přísahou zavázal Hospodinu, a slib učinil Nejmocnějšímu Jákobovu, řka:*
3. *Jistě že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na postel ložce svého,*
4. *aniž dám očím svým usnouti, ani víčkám svým zdřímati,*
5. *dokud nenajdu místa Hospodinu, k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu.*
6. *Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských.*
7. *Vejdeme již do příbytků jeho, a skláněti se budeme u podnoží noh jeho.*
8. *Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočinutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé.*
9. *Kněží tvoji ať se zoblácejí v spravedlnost, a svatí tvoji ať vesele prozpěvují.*
10. *Pro Davida služebníka svého neodvracej tváři pomazaného svého.*
11. *Učinil jest Hospodin pravdomluvnou přísahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, řka: Z plodu života tvého posadím na trůn tvůj.*
12. *Budou-li ostříhati synové tvoji smlouvy mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati budu, také i synové jejich až na věky seděti budou na stoličce tvé.*
13. *Neboť jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobě za svůj příbytek, řka:*
14. *To bude obydlí mé až na věky, tu přebývat budu, neboť jsem sobě to oblíbil.*
15. *Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím.*

16. *A kněží jeho v spasení zobláčím, a svatí jeho vesele prozpěvovati budou.*
17. *Tu způsobím, aby zkvetl roh Davidův; připravím svíci pomazanému svému.*
18. *Nepřátele jeho v hanbu zobláčím, nad ním pak kvésti bude koruna jeho.*

Boží odpočinek

Žalm 132 je nejdelší Píseň stupňů. Ačkoli neudává skladatele, jsme si jisti, že tuto Píseň stupňů složil Šalomoun. Přicházíme k tomuto závěru, protože Šalomoun ve své modlitbě ve 2. Paralipomenon 6,41.42 téměř doslovně vyslovuje verše 8–10 ze Žalmu 132. Tento Žalm má tři části:

- Verše 1–7 popisují Davidovo trápení,
- verše 8–10 obsahují Šalomounovu modlitbu a
- verše 11–18 jsou Boží odpovědí na Davidovo trápení a Šalomounovu modlitbu.

První velkou myšlenkou tohoto Žalmu je Boží odpočinutí. A druhá z toho odvozená myšlenka je: Když Bůh odpočívá, pak i Jeho lid přijde k odpočinku. Skladatel písně vyjadřuje tuto skutečnost vzhledem k výkupnému dílu Pána Ježíše takto: „Bůh kde v blahu odpočívá, smím též odpočinek mít.“ V našem Žalmu se tato zásada týká Božího přebývání v Jeho lidu.

V tisíciletém království

Žalm 132 se vztahuje k 1. Paralipomenon 13 – 15, kde král David hledal místo odpočinku pro truhlu smlouvy. Tato událost ukazuje na dobu tisíciletého království, kdy Bůh bude mít opět místo svého přebývání v nově postaveném chrámu v Jeruzalémě uprostřed izraelského lidu.

Pak přijde Bůh k odpočinutí s prvním stvořením. Zpráva o stvoření už na to ukazuje. V šesti dnech Bůh vykonal své stvořitelské dílo a sedmého dne odpočinul. Také přikázání soboty na to ukazuje. Pro izra-

elský lid měl být sedmý den, sobota, dnem odpočinku. Sedmý den mluví v obou případech prorocky o Božím odpočinku v prvním stvoření v tisíciletém království.

Z Epištoly Židům víme, že „lidu Božímu ještě zůstává odpočinutí soboty“. Je to pro nás velká radost, že Boží pozemský lid v tisíciletém království dojde odpočinutí jako Bůh sám. Na to dle učení ukazuje tento Žalm.

V novém stvoření

Z Nového zákona víme, že existuje nové stvoření. Začalo vzkříšením Pána Ježíše. Jako prvorozený z mrtvých je počátkem nového stvoření (Kol 1,18).

To se stalo v osmý den týdne, nebo jinak vyjádřeno, v první den nového týdne. Osm je číslo nového začátku. Všichni vykoupení doby milosti, kteří tvoří Boží církev, patří také k novému stvoření (2. Kor 5,17). Ve věčném stavu, když Bůh stvoří nové nebe a novou zemi, dojde nové stvoření plného rozvinutí. Věčné Boží odpočinutí se stane ve věčném stavu skutečností (Zj 21,1–4).

Když Bůh s novým stvořením činí něco nového, neznamená to, že s prvním stvořením nepřijde k cíli. Není to tak, že by se Mu nepodařilo. Víme, že pádem do hříchu spolu trpí. Tak vzdychá a leží v porodních bolestech až dosud (Řím 8,22). Lidé a zvířata tím trpí, dokonce svět rostlin se dostal z biologické rovnováhy. Tak to zůstane, dokud Bůh v budoucím království pokoje tyto následky pádu do hříchu neodejme a nepřijde s prvním stvořením k cíli.

Požehnání nové smlouvy

Jestliže tento Žalm představuje Boží odpočinek v tisíciletém království, ptáme se: Mají věřící doby milosti s tímto královstvím vůbec něco společného? Ano, jistě! Ukážeme budoucí a přítomnou stránku:

- Z nebe se účastníme tohoto království. Jako nebeský lid budeme s Pánem Ježíšem v nebeském Jeruzalémě vládnout nad zemí. To je náš budoucí podíl na přicházejícím království.

- Avšak požehnání, která Bůh v budoucnosti dá v tomto království, smíme už nyní předem okoušet duchovním způsobem. Nová smlouva není uzavřena s námi, nýbrž s izraelským národem. Ale z duchovního požehnání, které s ní je spojeno, se těšíme už dnes. Tuto skutečnost dokládají různá místa Bible.
- V 1. Korintským 11 se u lámání chleba mluví o nové smlouvě: „*To jest ta nová smlouva v mé krvi.*“ Víme, že nám jsou hříchy odpuštěny na základě smrti Pána Ježíše. Izraelský lid bude mít tuto jistotu teprve v tisíciletém království (Iz 40,2).
- Ve 2. Korintským 3,6 se Pavel nazývá služebníkem nové smlouvy, ne litery, nýbrž ducha. Tím ukazuje, že požehnání nové smlouvy nevlastníme doslovně, ale už nyní duchovně.
- Petr nám představuje absolutní vládu Pána Ježíše v království pokoje a odvozuje z toho, že osobně už dnes uznáváme Jeho vládu nad sebou (1. Pt 3,15).

Když Bůh dojde v tisíciletém království odpočinku, protože se všichni postaví pod vládu Pána Ježíše, tu může už dnes najít odpočinek na tom místě, kde věřící ve shromáždění zásadně i prakticky uznávají autoritu Pána Ježíše.

Místo Božího přebývání a odpočinku

Vždy bylo Božím přáním bydlet uprostřed svého lidu a najít tam odpočinek. Když dal Mojžíšovi směrnice pro zhotovení truhly smlouvy, dodal k tomu: „*Tam budu přicházeti k tobě, a s tebou z té slitovnice mluvit o všecko, co bych poroučeti chtěl k synům Izraelským.*“ (2. M 25,22) Tak Bůh trůnil na truhle smlouvy nejprve ve stánku úmluvy a později v chrámu uprostřed izraelského lidu.

Potom přišel na zem Boží Syn. Evangelia popisují Jeho život a ukazují nám, že zde také měl místo odpočinku. V Betánii bydleli lidé, kteří si cenili Jeho osoby a uznávali Jeho autoritu. Tam odpočíval uprostřed těch, kteří Ho milovali.

Má i dnes nějaké místo odpočinku? Ano, tam, kde dva nebo tři jsou shromáždění k Jeho jménu. Na tomto místě zaslíbil svoji přítomnost

a tam je dnes pro Něho místo odpočinku. Protože On tu může odpočívat, je zde odpočinutí také pro nás.

Jistě jsme ve všem shonu naší doby, ve stresu povolání a zvláště v těžkých dobách už zakusili, že jsme na místě shromažďování naši odpočinek u nohou Pána. To je charakter Betánie, neboť tam se Marie těšila z odpočinku u nohou Pána.

Ovšem v tisíciletém království už truhlu smlouvy nenalézáme. Jako obraz osoby a díla Pána Ježíše bude pak nahrazena skutečností, Pánem samým. Nový chrám bude místem Božího přebývání. Tam najde uprostřed izraelského lidu své odpočinutí.

Davidovo trápení

Ve verších 1 až 7 nalézáme jako první naznačen základ shromažďování církve: Je jím smrt Pána Ježíše na kříži. Následně můžeme také z těchto veršů vyjmout různé pohledy na uskutečňování společné cesty věřících.

Trápení (těžká práce) Pána Ježíše na kříži

Zde je nám popsáno trápení Davidovo, dokud nenašel místo odpočinku pro truhlu smlouvy. V tom je v první řadě obraz Pána Ježíše. Toto Davidovo trápení nám dává myslet na kříž Golgoty, kde Ježíš trpěl a zemřel. Tam položil základ k tomu, aby zde na zemi mohlo být místo odpočinku. Tak je dílo vykoupení předpokladem pro odpočinek v tisíciletém království a pro shromažďování k Jeho jménu.

V 1. Mojžíšově 22 dává Bůh Abrahamovi úkol: „*Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a oběťuj ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.*“ Další zmínku o Moria nalézáme v 2. Paralipomenon 3,1: Šalomoun postavil chrám na hoře Moria, na místě, kde se zjevil Hospodin jeho otci Davidovi u Ornanova humna. Tím se potvrzuje skutečnost, že výkupné dílo Pána Ježíše – předobrazeno v 1. Mojžíšově 22 – je základem pro Boží bydlení na zemi.

Naše trápení

S jakou horlivostí David hledal truhlu smlouvy a snažil se o místo odpočinku pro ni. Tak je místo shromažďování jako církve spojeno nejen s odpočínutím, nýbrž také s námahou. Tu je nejprve nutné něco vynaložit, abychom z Božího slova poznali toto vzácné místo.

Jakmile pak převedeme Boží myšlenky o něm do praxe, zpozorujeme: Jsou tu také těžkosti, je žádáno celé naše úsilí. To, že nám Bůh umožňuje shromažďování ke jménu Pána Ježíše, je velké požehnání. Avšak když přitom chceme dostát své odpovědnosti, zakoušíme něco z té námahy, která je z naší strany nutná.

Naše rozhodnutí srdce

Vzhledem k Božímu místu přebývání učinil David svému Bohu slib, tj. pojal ohledně toho pevný úmysl. Stejně tak je zapotřebí rozhodnosti srdce, abychom poznali shromažďování ke jménu Pána a společně je uskutečňovali. Bez tohoto rozhodnutí nám to nebude trvale možné. Neboť stále přicházejí těžké doby. Kdo potom nezůstává s rozhodností srdce u Pána, je v nebezpečí, že toto vzácné místo opustí. Jestliže jsme ale učinili toto rozhodnutí, budeme se s celou silou zasazovat o shromažďování jako církve.

Žádné pohodlí

David si nedovolil spánek, dokud nenašel místo pro truhlu smlouvy. Tak není ve shromáždění jako církvi místo pro pohodlnost a lenivost. Pohodlnost začíná už tím, že shromáždění zanedbáváme. Možná že jsme unavení nebo nás trochu bolí hlava, takže si namlouváme: Dnes nemohu jít. S tímto postojem přijdeme o požehnání tohoto shromáždění!

Neshromažďujeme se proto, abychom se tam měli dobře. Toto místo také není obchodní dům, kam člověk jde, jen aby si donesl něco pro duchovní blaho. Nemůžeme se shromažďovat proto, abychom si to příjemně užili. To platí i pro sestry. Ačkoli ty mají ve shromáždě-

ních mlčet, nesmějí si stejně jako bratři dovolit duchovní spánek. Jak důležité jsou na začátku shromáždění modlitby, které vystupují k Pánu z bdělých srdcí, abychom zakoušeli požehnání v Jeho přítomnosti.

Nalézt to místo

Cožpak David jako král nemohl sám rozhodnout, kde má být místo pro truhlu smlouvy? Ne, byl si vědom, že Bůh sám určil toto místo. Chtěl „**nalézt** místa Hospodinu“. Jako křesťané najdeme místo shromažďování popsané v Bibli.

V Písni písní 1,7 netouží nevěsta prostě po potravě a odpočinku, nýbrž se ptá: „**Kde /ty/ paseš? Kde /ty/ dáváš odpočínutí?**“ Dnes se ptáme: Kde nám chce **Pán** dát duchovní potravu a odpočinek?

V Lukáši 22 pověřuje Pán Ježíš dva učedníky, aby připravili Fáze. Ti se Ho ale ptají: „**Kde chceš, ať připravíme?**“ Na tuto otázku Pán čekal a dává na ni jasné naučení. I dnes čeká na naši otázku ohledně místa shromažďování. Jestliže se Ho na to upřímně ptáme, ukáže nám to místo, kde se Jeho lid má dnes shromažďovat.

V Matouši 18,20 není napsáno: když se dva nebo tři shromáždí, nýbrž: kde dva nebo tři **jsou** shromážděni. To je trpný rod, neboť byli někým na toto místo povoláni. Je to Pán, jenž chce dnes skrze Boží slovo přivádět věřící na to místo, kde On je uprostřed. Jestliže Ho poslechneme, povede nás na toto místo.

Pán nás ve svém Slově – zvláště v Matouši 18,15–20 a 1. epištole Korintským – poučuje o zásadách shromažďování církve. Nejde tedy o uskutečňování vlastních idejí, nýbrž o poslouchání Jeho směrnic. Pak zakusíme i dnes Jeho přítomnost ve shromážděních.

Truhla smlouvy – obraz Pána Ježíše

Truhla smlouvy je obraz Pána Ježíše, jak osobně bydlí uprostřed svého lidu. Skládala se ze dvou částí. Z truhly a z víka.

Truhla mluví o Jeho **osobě**. Byla vyhotovena z akáciového dřeva a z čistého zlata. Dřevo ukazuje na lidství Pána Ježíše a čisté zlato na Jeho božství.

- Narozením se stal skutečným člověkem a věčně zůstane člověkem. Avšak jako takový je bez hříchu. Boží slovo na to ukazuje se vší zřetelností.
- Zároveň je věčný Boží Syn na stejném stupni jako Otec a Duch Svatý. Je vševědoucí, všudypřítomný a všemohoucí.

Tyto důležité skutečnosti o osobě Pána Ježíše chtějme pevně držet.

Víko se dvěma cherubíny mluví o Jeho **díle**, které náš Spasitel vykonal na kříži, neboť bylo vyhotoveno z taženého (= tepaného) zlata. To ukazuje na Jeho utrpení na kříži. Tam učinil vykoupení. Kdo k Němu přijde se svými hříchy, je věčně zachráněn. Už nemůže zahynout. Kdo Ho však jako Spasitele zavrhně a domnívá se, že bude zachráněn nějakým jiným způsobem, ten zahyne. Má k očekávání věčný trest. Také tyto skutečnosti spasení náležejí k základu křesťanské víry.

Pravda o osobě Pána Ježíše a o Jeho výkupném díle tvoří základní zásady shromažďování věřících. Tak jako truhla smlouvy byla středem Božího příbytku, tak je Pán Ježíš středem místa shromažďování. Být shromáždění v Jeho jménu znamená tedy nejprve pevně držet a uznávat základní skutečnosti o Jeho osobě a Jeho díle na kříži.

V přítomnosti Pána

„Vejděme již do příbytku jeho.“ Když se shromažďujeme ke jménu Pána Ježíše, nejdeme ke spoluvěřícím nebo k nějakému známému kazateli Božího slova, nýbrž k Pánu samotnému. Tam uprostřed je On naším přitažlivým bodem. Radujeme se, že jsme v Jeho přítomnosti, a chováme se tam tak, jak to Jemu odpovídá.

„Skláněti se budeme u podnoží noh jeho.“ Je nám při každém shromáždění jasné, že Pán – i když neviditelný – je přítomen? S vědomím Jeho přítomnosti se naše srdce před Ním sklánějí v uctivosti. Skláníme se před Jeho autoritou a stavíme se pod kázeň a vedení Ducha

Svatého. Je naším nejvyšším přáním, aby ve shromáždění byl ctěn jen **On**.

Když toto místo shromažďování známe už trochu déle a také se pravidelně necháváme Božím Duchem používat navrhováním písní, modlitbami nebo ve zvěstování Jeho slova, chtějme si vždy znovu být vědomi: Pán je zde! On má autoritu ve shromážděních! Jemu náleží všechna čest!

Šalomounova modlitba

Šalomounova modlitba ve verších 8 až 10 se skládá ze čtyř proseb, které můžeme použít i na shromažďování jako církve.

- „*Povstaň, Hospodine, a vejdi do odpočinutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé!*“ Zde se jedná o to, aby Pán Ježíš zaujal své místo odpočinku uprostřed svého lidu. To bude skutečností tehdy, když Mu dáme ve shromáždění všechna práva. On je Pán domu, On má vše určovat.
- „*Kněží tvoji ať se zoblácejí v spravedlnost.*“ V době milosti jsou všichni věřící kněžími a velebiteli. Mají být oblečeni spravedlností. Co je tím míněno? Naše kněžská služba má být v souhlasu s Bohem. Jde zde o praktickou spravedlnost. Zde se ptáme: Je naše chování a jsou naše slova před Ním správná, když se Mu klaníme?
- „*Svatí (zbožní) tvoji ať vesele prozpěvují.*“ „Zbožný“ je být starý, tu přece důležitý výraz. Zahrnuje celý náš život. Když chceme vědět, co je v Božích očích zbožný, pak musíme hledět na Pána Ježíše.

V 16. Žalmu o Něm čteme: „*Aniž dopustíš svatému (zbožnému) svému viděti porušení.*“ Protože vedl pobožný, zbožný život, Bůh Jej vzkřísil z mrtvých. V Židům 5 čteme, že pro svoji zbožnost byl vyslyšen. Na Jeho modlitbu v Getsemane, kterou přinesl se silným křikem a slzami, dal Bůh odpověď. Zachránil Ho ze smrti. Zbožnost nebo pobožnost vyvěrá ze srdce, které žije v obecenství s Bohem. Je pozorována lidmi kolem nás v denním životě v našem chování.

Zde je nyní projevna prosba, aby zbožní plesali. To je opravdovost ve velebení a závisí také na našem životě ve všední den. Náš Pán nechce žádné zdání, pouhou formu, nýbrž pravost v našem životě víry a v našem velebení. V neděli chválíme svého Pána a Spasitele, kterého jsme v týdně následovali.

Smíme být skutečně radostní. Jestliže ovšem jsme tak „zbožní“, že si už nedovolíme být radostní, pak je to přepjaté. Jiným nebezpečím je nevázanost bez uctivosti vůči Pánu. Avšak pravá Boží bázeň a skutečná radost se nevyklučují.

- „*Pro Davida služebníka svého neodvracej tváři /od/ pomazaného svého!*“ Zde poznáváme, že v tomto Žalmu mluví Šalomoun. Jeho otec David je **služebník** a Šalomoun je **pomazaný**.

Oba ukazují na Pána Ježíše. David Ho představuje v Jeho **utrpeních** a Šalomoun v Jeho **slávě**. Jde zde o přání, abychom se v každé hodině shromáždění Pánem zabývali z těchto dvou hledisek. Přemýšlet o Jeho utrpeních plní naše srdce vděčností. Hledění na Jeho slávu nám dává do srdce radost.

Ježíš Kristus, jenž kdysi za nás trpěl, je nyní nahoře ve slávě v centru božské moci. Apoštol Petr představuje tato dvě témata ve své 1. epištole: „... *Duch Kristův, předpovídající o utrpeních Kristových a o velikých za tím slávách.*“

Boží odpověď

Bůh nejprve odpovídá na Davidovo trápení (11. a 12. verš) a potom na Šalomounovy prosby (13. až 18. verš). Také tento oddíl nám dává různá naučení o shromažďování věřících dnes.

Vládnutí a přítomnost Pána

V 11. verši dává Bůh Davidovi slib bez podmínek: „*Z plodu života tvého posadím na trůn tvůj.*“ To se zcela naplní, když Ježíš Kristus, Davidův Syn, nastoupí v tisíciletém království svou vládu. Pak vstoupí na Davidův trůn. Nezávisle na jednání izraelského lidu se tento Boží slib naplní.

Ve 12. verši naproti tomu čteme: „*Budou-li ostříhati synové tvoji smlouvy mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati budu, také i synové jejich až na věky seděti budou na stolicích tvé.*“ Zde je vládnutí vázáno na podmínku. Někteří Davidovi potomci Boha poslouchali, avšak velká část králů zklamala. Proto přišel izraelský národ do vyhnanství a Davidův trůn v Jeruzalémě zmizel.

Oba pohledy se týkají i shromažďování jako církve. Objektivní stránka ve verši 11 je pravdivá, když ve shromážděních držíme zásady Božího slova o společné cestě a dle učení zavrhneme vše, co tam nepatří. Pak je Pán uprostřed, neboť to zaslíbil.

Subjektivní stránka ve verši 12 se váže na podmínku. Jestliže v jednotlivých hodinách shromáždění prakticky uznáváme autoritu Pána a stavíme se pod vedení Ducha Svatého, zakoušíme přítomnost Pána zcela reálně jako požehnání. Jestliže ale jsme ve shromážděních svévolní a tělesní a svým chováním popíráme autoritu Pána, může to být ke škodě přítomných.

Příklad k tomu nacházíme v 1. Korintským 11,17–22. Věřící v Korintu se scházeli k horšímu. Jejich shromáždění nebyla k požehnání nýbrž ke škodě shromážděných, protože byli tělesní a prakticky ignorovali práva Pána.

Obě stránky mají velký význam. Když je mravní stav ve shromáždění špatný, jsme v nebezpečí, že se vzdáme zásad. Avšak pak je třeba pevně držet: Pán je uprostřed, jestliže Jeho směrnice tvoří základ shromažďování. Na druhé straně jsme povzbuzováni, abychom se správně chovali v denním životě a ve shromážděních, abychom zcela prakticky zakoušeli přítomnost Pána. Pak je v jednotlivých hodinách vyjádřeno to, co je v zásadě pravdivé.

Pán určuje

„*Neboť jest vyvolil Hospodin Sion.*“ Tím Pán potvrzuje skutečnost, že On určuje místo, kde zaslubuje svou přítomnost. Naše vlastní představy a ideje o shromažďování věřících nejsou žádány. Pán sám ve svém Slově stanovil zásady pro společnou cestu křesťanů.

Pán touží

„Tu bude obydli mé až na věky, tu přebývatí budu, neboť jsem sobě to oblíbil (po tom jsem toužil).“ Pán se raduje, když každou neděli může být uprostřed tam, kde jsou věřící shromážděni k Jeho jménu. Když svým učedníkům mluvil o své smrti, řekl v Janu 16,22: *„Opět uzřím vás, a radovati se bude srdce vaše.“* To se naplnilo v Janu 20, když jako vzkříšený vstoupil do jejich středu. Tu se učedníci radovali, když viděli Pána. Avšak nemůžeme změřit, jaká radost byla v Jeho srdci, když k nim přišel. Ano, On touží i dnes po místě ve středu svého lidu!

Pán dává potravu

„Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím.“ Když se shromažďujeme ke zvěstování Slova, Pán rozdělujeme duchovní potravu. Činí to skrze bratry, jimž k tomu dal dar. Krásnou ilustraci nám podává nasycení zástupu v Matouši 14. Pán bere pět chlebů a dvě ryby, žehná jim a dává tento pokrm rozdělovat svými učedníky. Všichni se nasytí a ještě zůstane 12 plných košů.

Kněží a zbožní

V 16. verši Bůh odpovídá na dvě Šalomounovy prosby v 9. verši. Šalomoun prosil: *„Kněží tvoji ať se zoblácejí **v spravedlnost**.“* Boží odpověď zní: *„Kněží jeho **v spasení** zobláčím.“* Bůh jde ve své milosti nad Šalomounovu prosbu (Ef 3,20).

Dává upřímnému nejen souhlas s Bohem (spravedlnost), nýbrž i vědomí o jeho plném přijetí u Boha (spasení). To je důležitý předpoklad velebení. Jen ten, kdo pro sebe nalezl v díle vykoupení Pána Ježíše klid, může Boha směle chválit a klanět se Mu.

Šalomoun dále prosil: *„Svatí (zbožní) tvoji ať vesele prozpěvují.“* I zde dává Bůh více, než Šalomoun prosí. Když jsme společně před Pánem s chválou a díkem ve svých srdcích, On rád rozmnoží a prohloubí naše velebení.

Jeho utrpení a Jeho sláva

„Tu způsobím, aby zkvetl roh Davidův; připravím svíci pomazanému svému.“ Tato Boží odpověď se vztahuje k 10. verši. Opět jde o Davida a o Šalomouna. Roh mluví o **síle** a svíce o **porozumění**. Když ve shromážděních na nás Pán ve svých utrpeních a ve své slávě učiní dojem – jak Ho předobrazně ukazují David a Šalomoun, pak dostáváme sílu a porozumění pro život, který se líbí Bohu.

Jeho vítězství nad nepřáteli

„Nepřátele jeho v hanbu zobláčím, nad ním pak kvésti bude koruna jeho.“ Koruna symbolizuje vítězství, které Pán Ježíš dobyl na kříži Golgoty. Tam triumfoval nad ďáblem, smrtí a hříchem. Toto vítězství bude jednou veřejně viditelné, když se zjeví s velkou moci a slávou. Avšak my smíme už dnes obdivovat a opěvovat Jeho vítězství.

Žalm 133

Pokoj mezi věřícími

1. *Píseň stupňů. Davidova.*
Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají.
2. *Jako mast výborná na hlavě, sestupující na bradu, bradu Aro-novu, tekoucí až i na podolek roucha jeho.*
3. *A jako rosa Hermon, která sestupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky.*

Místo požehnání

Žalm 132 ukazuje na zásady shromažďování ke jménu Pána Ježíše. Žalm 133 popisuje požehnání, které z tohoto místa vychází, když věřící jsou spolu v pokoji.

Už jsme si připomněli toto důležité pořadí: Nejprve je třeba pevně držet celou biblickou pravdu o shromažďování věřících, a pak ji v pokoji společně uskutečňovat.

Bez božského základu není mezi vykoupenými pravý pokoj. Kvůli milému pokoji nesmíme vzhledem k pravdě dělat žádné kompromisy. To ale neznamená, že si pokoje nebudeme všímat. Je zcela nutné, abychom o pokoj **usilovali**. To je někdy namáhavé a vyžaduje to od nás, abychom sami sebe zapřeli.

Tento Žalm obsahuje tři hlavní body:

- jednotu v Božím lidu,
- zdroj pokoje a
- požehnání jako výsledek pokoje.

Pokoj a jednota v Božím lidu

„Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají.“
Žalm 126 představuje radost a požehnání ze shledání věřících. Je to

zvláštní zážitek, když se věřící po dlouhé době opět setkají. Každý žil na svém místě s Pánem, a pak se opět navzájem vidí a radují se ze vzájemného obecenství. Avšak je **jedna** věc cestovat někdy do jiné země a tam se setkat s Božími dětmi a s nimi se radovat. Ale je **jiná** věc scházet se na jednom místě po léta s týmiž křesťany v pokoji.

To je to, co nám představuje Žalm 133: jako věřící spolu svorně **přebývat**. Zde je zapotřebí mnoho milosti, aby láska navzájem byla udržena. Tak nás Epištola Židům 13,1 vyzývá: „*Láska bratrská ať zůstává*“, i když se to stane těžké.

Cestu k jednotě nám popisuje Filipským 2:

- Apoštol nás nejprve napomíná: „*Naplňte radost mou, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotejně smýšlejíce.*“ (2. verš)
- Za druhé nám ukazuje postoj, ve kterém to můžeme uskutečňovat: „*V pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce, nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných.*“ (3. a 4. verš)
- Za třetí představuje Pavel Pána Ježíše jako dokonalý příklad. Smíme napodobovat Jeho smýšlení, které zjevoval ve svém životě: V pokoře a poslušnosti zaujal to nejnižší místo (5. až 8. verš).

Zdroj pokoje

Drahocenný olej je obrazem Ducha Božího. Ten je zdrojem, který působí pokoj a jednotu v Božím lidu (Ef 4,3). Tam, kde se Mu podaří postavit vykoupené pod své vedení, vzniká pokoj podle Boha. Jestliže ale jednáme svévolně, bráníme působení Ducha. Pak bude výsledkem nepokoj. V tomto případě máme důvod pro to, abychom se pokořili.

Olej stéká z hlavy. To mluví o tom, že Ježíš Kristus poslal Ducha z nebe na zem. „*Protož pravíc Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte.*“ (Sk 2,33) Ukazuje ale také na toto: Jednota Ducha mezi věřícími stojí v plném souladu s Pánem a Jeho vůlí.

Olej stéká nejprve na vous a nakonec na ohranu šatů. **Vous** ukazuje na moudrost. Když nás Pán na nějakém místě může udržovat spolu v pokoji, pak dostáváme moudrost pro všechny těžké otázky, které se vynořují na společné cestě věřících. **Lem** šatů nejvyššího kněze měl zvonky a granátová jablka. Ty ukazují na svědectví a ovoce. Duchem působený pokoj v nějakém místním shromáždění je účinným svědectvím světu a přináší pro Boha ovoce.

Pokoj přináší požehnání

Poslední verš ukazuje tři výsledky pokoje podle Boha mezi věřícími:

- Prvním je čerstvost ve víře. Obrazem toho je rosa. Místo rezignace je v Božím lidu oživení.
- Dále může Pán tam, kde jsou věřící v pokoji, dávat požehnání. Chtějme pevně držet: **Kde není pokoj, není požehnání.** Ale také obráceně platí: **Když Duch působí pokoj, může požehnání plynout bez zábran.**
- Nakonec „život až na věky“ ukazuje, že pokoj působí trvale dobrou situaci v Božím lidu.

Chtějme se nechat povzbudit, abychom uskutečňovali Boží myšlenky o shromažďování v pokoji, abychom na cestě k nebi už zde měli duchovní vlast.

Žalm 134

Chválení Boha

1. *Píseň stupňů*

Ej nuž dobrořečte Hospodinu všichni služebníci Hospodinovi, kteří stávají v domě Hospodinově každé noci.

2. *Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobrořečte Hospodinu, říkající:*

3. *Požehnej tobě Hospodin ze Siona, kterýž učinil nebe i zemi.*

U cíle – v Boží přítomnosti

Tímto Žalmem je věřící ostatek z izraelského národa u cíle: v Boží přítomnosti. Nyní už nemluví o truhle, nýbrž o Hospodinu. Toto Boží jméno je v tomto krátkém Žalmu zmíněno pětkrát. V tisíciletém království stojí věřící Izraelité ve šťastném vztahu k Hospodinu. V Jeho přítomnosti Ho chválí a dostávají od Něho požehnání.

V použití nám tento Žalm představuje všechna tři shromáždění jako církve, která nalézáme v Novém zákoně.

Shromáždění k lámání chleba

„Ej nuž dobrořečte Hospodinu všichni služebníci Hospodinovi, kteří stávají v domě Hospodinově každé noci!“ **Služebníci** Hospodinovi stojí v pevném vztahu k Němu a poslouchají Ho. To ukazuje na předpoklad velebitele. Jen vykoupení, kteří se vzhledem k večeři Páně a k velebení řídí podle Božích směrnic, Mu mohou děkovat, chválit Jež a velebit tak, jak si to On přeje a jak Jež to ctí.

Stání před Pánem je nejprve zvláštní výraz naší uctivosti před Jeho jménem. Dále má tento pojem duchovní význam. Když se scházíme k lámání chleba, vstupujeme v duchu do nebe a stojíme v bezprostřední Boží přítomnosti. S vědomím o Jeho úplné svatosti a zahalení v milosti díla vykoupení Pána Ježíše tam jsme bez bázně a klaníme se v pokoji. To je stanovisko velebitele před Bohem.

Shromáždění k modlitbě

„Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobrořečte Hospodinu.“ To je poukaz na shromáždění církve k modlitbě. Také v Novém zákoně jsou muži vyzýváni, aby při modlení pozvedali svaté ruce (1. Tim 2,8). Tu nejde o vnější modlitebný postoj, protože Bible ukazuje i jiné postoje těla. Jedná se o vnitřní postoj: Jsou naše ruce svaté, tj. je náš život v souladu s Bohem, takže se můžeme směle modlit? Dále ukazuje tento výraz na to, že jako modlitebníci Bohu něco přinášíme: své žádosti, své prosby spojené s vděčností.

Společně se modlit k Bohu je velká výsada. Modlitba místního shromáždění má zvláštní zaslíbení vyslyšení (Mt 18,19). Dbejme v modlitební hodině ale na to, abychom přednášeli své prosby krátce a konkrétně. Dlouhé modlitby unavují shromážděné a nejsou Bohu příjemné.

Shromáždění ke zvěstování Slova

„Požehnej tobě Hospodin ze Siona.“ Požehnání Pána zakoušíme zvláště ve shromážděních církve ke zvěstování Slova. Při shromážděních k lámání chleba a k modlitbě vzniká pohyb odzdola nahoru. Vzhůru k Bohu vystupuje chvála a velebení, ale také prosby a děkování. Ale při zvěstování Slova je pohyb shora dolů. Bůh k nám mluví skrze Bibli. K tomu používá darů.

Výrok: *„... který učinil nebe i zemi“* nám připomíná Melchisedecha. Ten požehnal Abrahamovi a řekl: *„Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, který vládne nebem a zemi.“* (1. M 14,19) Pak dal patriarchovi **chléb** a **víno**. To v první řadě ukazuje na požehnání tisíciletého království. Ježíš Kristus, ten pravý Melchisedech, dá svému lidu **potravu** a **radost**.

Když to použijeme na sebe, poznáváme, že požehnání Pána ve zvěstování Slova se skládá z duchovní potravy a duchovní radosti. Obojí dostáváme, když je nám skrze Boží slovo osoba Pána Ježíše učiněna velkou. On je ten chléb z nebe a osoba, která nám dává radost. Chtějme své oči srdce obracet vždy k **Němu**. *„Ale toho Ježíše... vidí-*

me.“ (Židům 2,9) „Pozdvihše pak očí svých, žádného neviděli, než samého Ježíše.“ (Mt 17,8)

Závěr

Na konci Písní stupňů nalézám slovo „Aj (Ej) /= Hle/“ dvakrát, totiž v Žalmu 133 a 134. Tím nám Bůh poukazuje na vrchol:

- „Aj /Hle/, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají!“
- „Ej nuž /Hle/, dobrořečte Hospodinu!“

První „Aj /Hle/“ nám ukazuje izraelský lid v pokoji mezi sebou. Druhé „Ej /Hle/“ nám představuje tento lid v plném obecenství s Bohem. To je výsledek Písní stupňů a požehnání tisíciletého království. Bůh dá svému pozemskému lidu místo, na kterém nechá přebývat své jméno: Je to město velkého Krále, Jeruzalém. Tam bude Izrael jako velebicí a požehnaný lid v pokoji před Ním.

Z tohoto požehnání se my jako Boží nebeský lid smíme duchovním způsobem těšit už nyní. Pán nám dává shromáždění k Jeho jménu (Mt 18,20).

- Tam lámeme chléb. Přitom jako svatí kněží přinášíme Krista s velebením před Boha (1. Kor 11,23–26; 1. Pt 2,5).
- Na tomto místě se také jako církev modlíme k Bohu (Mt 18,19; 1. Tim 2,1).
- Tam se Bůh zjevuje skrze své Slovo (1. Kor 14,26–33; 1. Tim 3,14–16).